

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 417

Het Goud op den Bodem der Zee.

25000

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

Het Goud op den Bodem der Zee.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons **20 of meer** omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

Een brutale treinroof.

In het begin van de maand Maart van het jaar 19.. bevatten de Londensche bladen, voorzien van de vetste opschriften, waarover men slechts beschikken kon, een bericht van den volgenden inhoud:

Gisteravond heeft in de buurt van Spalding, Norfolk, een even stoutmoedige als raadselachtige treinroof plaats gehad.

Een bende treinbandieten, uit minstens dertig koppen bestaande, ondernam ter hoogte van den zijweg, welke eenige mijlen ten Noorden van Spalding zich vereenigt met den hoofdweg, een aanval op den sneltrein, die om 2.05 in den middag van Waterloo Station vertrekt, om des nachts om 1 uur te Edinburg aan te komen.

Ditmaal vervoerde de trein een groote hoeveelheid goud, ter waarde van 1.800.000 pond Sterling, verpakt in honderddertig kisten en bestemd voor een filiaal van de Bank van Engeland te Edinburg.

Er kan niet aan getwijfeld worden, of men heeft

hier te doen met een geregeld complot, dat lang van te voren was uitgewerkt, en waarbij onder andere zeer waarschijnlijk een beamte van de Bank van Engeland betrokken was, die gespioneerd heeft en de bandieten de noodige inlichtingen heeft verstrekt.

Teneinde het onderzoek van de politie niet te bemoeilijken, zullen wij, op verzoek van haar, voorloopig den naam van dezen man verzwijgen.

De aanval had plaats omstreeks halftien in den avond. Ongeveer tien mannen van de bende moeten zich reeds te Londen op den trein hebben begeven en bijna tien minuten rijdens voorbij Spalding hebben zij, na alle wagens te zijn gepasseerd over de daken, den tender weten te bereiken en vandaar den machinst neergeschoten, die zwaar gewond werd. Met de beide stokers hadden zij spoedig afgerekend, want deze nog jonge lieden waren zoo verschrikt, dat zij niet aan tegenstand dachten.

Eenigen van de bandieten klommen vervolgens

op de locomotief over, terwijl een hunner, ongetwijfeld een vakman, den trein op het gewenschte punt tot staan bracht, zoodanig dat de gepantserde wagon, die de kisten met goud bevatte, juist tegenover den zijweg kwam te staan, waar een groote automobiel reeds eenige minuten wachtte, zonder dat dit echter de achterdocht had gaande gemaakt van den baanwachter, die daar met vrouw en dochter in een klein huisje woonde.

Zoodra de trein stilstond, kwamen de treinbeamten haastig zien, wat er aan de hand was, vreezend voor een ongeluk, of meenend dat de machine gestopt had voor een onveilig sein. Zij werden echter dadelijk ontvangen met revolverschoten, waardoor een treinconducteur en drie reizigers ernstig gewond werden. Ook de baanwachter kreeg een kogel in den schouder, toen hij zijn huisje uitliep, niet begrijpende, wat er voorviel.

Terwijl ongeveer vijftien bandieten de ontstelde reizigers en het treinpersoneel met hun revolvers in bedwang hielden, wisten de overigen den gepantserden wagon met behulp van dynamiet te openen en zoo snel zij konden sleepten zij de kisten op de spoorbaan en van daar naar de wachtende auto, die er een veertigtal van kon bevatten.

Daar deze veertig kisten reeds een gewicht vertegenwoordigen van bijna anderhalf ton, moesten de bandieten zich hiermede vergenoegen en blijkbaar durfden zij ook niet langer op dezelfde plek vertoeven, bevreesd als zij waren door het geluid van een snel naderende auto. Zij sneden haastig de telefoon- en telegraafdraden door, waarna tien hunner in de auto plaats namen en de overigen zich in alle richtingen verspreidden, sommigen in een tweede kleinere auto, anderen op een motorrijwiel.

Bijna alle bandieten hadden zich onkenbaar gemaakt door een zwarten doek voor het gelaat, waarin twee kleine gaten waren uitgespaard, om er door te kunnen zien.

Nauwelijks was de auto der bandieten in de duisternis verdwenen in de richting van de kust, of er naderde een tweede auto, een groote, blijkbaar zeer snelle wagen.

En hier begint de zaak geheimzinnig te worden. Een der inzittenden vroeg namelijk aan een der

verschrikte reizigers, die in hun verbouwereerdheid den straatweg waren opgelopen, welke richting de auto der treinrovers had ingeslagen, waarop de wagen dadelijk doorreed.

Laat in den nacht echter vond men deze auto met een gesprongen band, terzijde van den weg staan, onbruikbaar gemaakt door het uitnemen van enkele tandwielen.

Waar de personen gebleven waren, die het voertuig op die plek, ongeveer tien minuten loopens van Fosdyke verwijderd, hadden achtergelaten, is tot dusverre een raadsel.

Men heeft reeds onderzoek gedaan te Londen en in andere groote steden langs den weg van de hoofdstad naar Spalding naar den eigenaar van de auto, die het nummer K. T. 13 907 droeg — maar een dergelijke combinatie was in geen van die steden bekend.

Tot dusverre heeft de eigenaar zich ook nog niet laten zien en van politiewege is de auto voorloopig naar een garage in Fosdyke gebracht, nadat men den gesprongen band door een andere had vervangen, het voertuig wordt daar ter beschikking gehouden van den rechthebbende.

Het is echter zoo goed als zeker, dat de eigenaar zich in de genoemde havenplaats heeft opgehouden, en daar draadloos in verbinding is getreden met den eigenaar van een motorboot, die zich op dat oogenblik in The Wash bevond, en welk scheepje blijkbaar voorzien was van een uitrusting voor draadlooze telegrafie.

Een beschrijving, welke de eerste klerk aan het postkantoor gaf van den heer, die het radiogram verzond, komt althans volkomen overeen met die, welke de passagiers van den sneltrein van den automobilist gaven, die hun vroeg, in welke richting de auto der treinrovers verdwenen was.

Intusschen heeft deze aanslag een even onverwachts als tragisch einde gevonden.

Want omstreeks elf uur in den avond werden de bewoners van Fosdyke opgeschrikt door een heftige ontploffing op zee, op ongeveer tien mijlen van de kust, maar die niettemin duidelijk hoorbaar was.

Onmiddellijk stak de boot van de havenpolitie van wal, maar zij voer uren rond alvorens zij eenige wrakstukken vond rondrijven van een

grijsgeschilderde motorboot, wat planken en een stuk van een roef.

Een uur later vond men een afschuwelijk verminkt lijk, dat op de golven dreef en dat dadelijk aan wal werd gebracht.

Wat men van het uiteengeslagen wrak vond, werd naar Fosdyke gebracht en dat herkende de havenmeester dadelijk — het waren de overblijfselen van een grijze motorboot, die reeds drie dagen aan den jachtsteiger gemeerd was en waarvan de eigenaar pas dienzelfden dag was teruggekeerd, teneinde zijn eigendom op te vorderen.

Het bleek al zeer spoedig, dat de eigenaar van deze boot een gefingeerde naam had opgegeven, want bij een onderzoek aan het adres dat hij had opgegeven, bleek hij daar niet bekend te zijn.

Maar de opvarenden van de politieboot verklaren voorts, dat zij, toen zij de plek van de ramp naderden, aan den Noordelijken horizon met grooten spoed een groote, blijkbaar zeer snelle, witte motorboot zagen wegvaren, die duidelijk te zien was in het felle licht van het zoeklicht der politieboot.

Wat dit alles te beteekenen heeft, zal misschien een nader onderzoek aan den dag brengen — maar intusschen hebben op zijn minst acht of tien mannen, die het goud roofden, deze daad met den dood moeten bekoopen. Twee lijken zijn reeds angespoeld, die men heeft herkend als die van twee beruchte Londensche boeven, die nog een appeltje met de politie te schillen hadden en die reeds menige misdaad op hun geweten hadden. Het spreekt vanzelf, dat de regeering aanstonds eenige torpedojagers ter beschikking stelde van de directie van de Bank van Engeland, teneinde de kisten met het goud, hetwelk een waarde van tenminste 400.000 pond Sterling vertegenwoordigt, te bewaken.

Het goud licht namelijk op slechts acht vadem diepte, op een zandgrond, dicht bij een der zandplaten, welke men in The Wash vindt, en de directie is voornemens aanstonds duikers aan het werk te zetten, teneinde de kisten met het goud aan de oppervlakte te brengen.

De politie is op dit oogenblik ijverig doende naar de bandieten te zoeken, die aan den aanslag

hebben deelgenomen en zich in de duisternis wisten te redden."

Er waren drie mannen op slechts geringen afstand van Fosdyke, die dit bericht niet behoeften te lezen, om niettemin volkomen op de hoogte te zijn van hetgeen er was voorgevallen en dat waren John Raffles, de Gentleman-Inbreker, zijn trouwe vriend Charly Brand en zijn even verknochte helper, de chauffeur James Henderson.

De reden was zeer eenvoudig — zij hadden persoonlijk deelgenomen aan het geheele avontuur, waarvan Raffles reeds had kennis gedragen, voor het nog ten uitvoer was gebracht.

Inderdaad — John Raffles had geweten, wat de schelmen voornemens waren en hij zou den aanslag zeker hebben weten te verijdelen, of liever, in zijn eigen voordeel hebben doen verkeeren, als een kleine onvoorzichtigheid van zijn kant hem niet tijdelijk in de macht had gebracht van de bandieten en hij had er slechts ternauwernood het leven afgebracht, en zich kunnen redden toen de bandieten reeds meenden zich voor goed van hun onverbiddelijken vijand te hebben bevrijd.

En ofschoon zijn kansen slecht stonden — ofschoon de trein naar Edinburg met het goud reeds vertrokken was, had hij den wedstrijd met den trein toch aanvaard, en daarbij gebruik gemaakt van een van zijn snelste auto's, waarvan hij het nummer had veranderd.

Maar een panne, onderweg opgelopen, een gesprongen band, een tot op den laatsten druppel geledigd benzinereservoir, hadden zijn kansen nog doen verminderen — en toen hij en Henderson eindelijk te Fosdyke aankwamen, te voet, daar zij de auto terzijde van den weg hadden moeten achterlaten, toen was de motorboot van de bandieten, die een groot gedeelte van het goud hadden weten te stelen, reeds in zee gestoken.

Maar Charly Brand was op zijn post geweest. Alleen aan boord van de groote witte motorboot, welke hij kon besturen van zijn plaats achter het stuurrad af, had hij de boot van de treinrovers gevolgd en nu en dan had hij een draadloos telegram verzonden naar het telegraafkantoor van Fosdyke, waar Raffles ze vond, zoodra hij zich op het kantoor vervoegd had.

Wie de eigenaar van de witte boot geweest was,

dat wist de politie niet, en wij hebben gezien, dat het haar evenmin bekend was, wie de bezitter van de auto met den gesprongen band terzijde van den weg was.

Maar er was nog meer, wat zij niet wist — zij droeg bijvoorbeeld geen kennis van het feit, dat omstreeks middernacht een kleine, eigenaardig gevormde duikboot een kleine inham verliet, op ongeveer tien minuten verwijderd van Fosdyke en aan boord waarvan zich slechts twee mannen bevonden — John Raffles en de chauffeur James Henderson. Raffles was op een afstand van slechts weinige honderden meters getuige geweest van de ontploffing aan boord van de grijze motorboot, die waarschijnlijk te weeg was gebracht, doordat een kist met dynamiet ontploft was, en ofschoon hij nog pogingen had gedaan ter hulp te komen om de overlevenden te redden — het had niet meer mogen baten — allen waren reeds in de golven verdwenen.

Maar nu nam het vraagstuk voor Raffles ook aanstonds een ander aspect aan!

Hij had groot belang gesteld in den treinroof, omdat het hem lang niet ongewoon zou zijn geweest, den bandieten op de een of andere wijze een deel van hun buit — en zoo mogelijk alles weder te ontnemen.

En nu lag hier, op slechts 8 vadem diepte, een reusachtig fortuin in goud!

En Raffles was van oordeel, dat hij volstrekt niet werkeloos behoefde toe te zien, hoe de regeering zou trachten, dit goud weder aan de oppervlakte te brengen.

Hij gaf dus aanstonds — het was toen reeds bij half een in den nacht — eenige lichtseinen aan Charly Brand, die zich met zijn motorboot op een afstand van ongeveer een halve mijl bevond en dadelijk wendde Charly den steven en voer naar de duikboot, het wonderlijke toestel, ontsproten aan het geniale brein van den stoutmoedigen avonturier.

Ongeveer tien minuten later lagen de booten langs zij.

„Wat is er toch gebeurd?” vroeg Charly, zoodra hij zich verstaanbaar kon maken.

„Een ontploffing, Charly!” antwoordde Raffles lankoniek. „Er is geen spoor meer van de grijze boot terug te vinden — zij is met man en muis vergaan.

„En het goud?”

„Wel, voor zoover ik mij kan herinneren, drijft

goud niet en het is naar den bodem van de zee verhuisd!”

„Vierhonderdduizend pond Sterling aan goud en dat slechts een acht of tiental vadem onder onze voeten!” riep Charly uit. „Wat een zonde! Dat wij dat nu in den steek moeten laten!”

„Daar denk ik geen seconde aan, Charly!” antwoordde Raffles bedaard. „Integendeel — ik ben wel degelijk voornemens een paar van de kisten bij wijze van souvenir mede te nemen! De Bank van Engeland heeft goud in overvloed en zij kan er mij wel wat van afstaan, zonder dat ik er haar voor schadeloos stel — ik kan het juist op dit oogenblik zeer goed gebruiken voor mijn hospitaal in Manchester, waar er groote behoefte aan is en waar men er toch niet aan schijnt te denken, de handen uit de mouw te steken!”

„Jij hebt makkelijk praten,” riep Charly uit. „Hoe denk je er aan te komen?”

„O, er zijn middelen genoeg!”

„En denk je dat men je die middelen rustig zal laten toepassen? Je kunt toch wel begrijpen, dat de Bank van Engeland, zoodra de telegraaf haar op de hoogte heeft gesteld, aan de regeering zal verzoeken een paar oorlogsschepen tot haar beschikking te stellen, teneinde te pogen de kisten weder naar de oppervlakte van de zee te brengen. Ik ontken de waarde van de Dolfijn, je prachtige duikboot, niet, maar je zult toch zelf wel inzien, dat zij weinig kan uitrichten tegen torpedojagers!”

„Toch wel, Charly — zij kan zich onzichtbaar maken!” hernam Raffles kalm, „en dat kan een torpedojager niet!”

„Maar men zal er ook wel duikbooten bij halen, Raffles!”

„Daar zou men heel verkeerd aan doen, want daar heeft men niets aan — tenminste wanneer zij niet zijn ingericht als die van mij! Met een duikboot van de Engelsche Marine, Charly, kan men, als men onder water blijft, wel zien wat er op de oppervlakte van de zee plaats heeft, door middel van de periscoop, maar niet, wat er daaronder voorvalt.”

„Maar de duikers — schakel je die ook uit? Die zullen je dan toch wel kunnen zien?”

„Natuurlijk! Maar geloof jij zelf wel, dat een duiker, dat tien duikers iets kunnen uitrichten tegen mijn Dolfijn?”

„Zij zelven niet, maar zij kunnen, eenmaal weder

boven, de plek aangeven, waar je je bevindt en dan zullen een paar goed gerichte kanonschoten een paar gaten in de huid van je duikboot maken — en ik geloof niet, dat ze daar beter van zal worden, evenmin als wij trouwens!”

Raffles haalde echter de schouders op en hij liet zijn blikken als liefkozend glijden over de donkergrijze van het zeewater glimmende huid van zijn duikboot, waarvan het dek op dit oogenblik nauwelijks een decimeter boven de golven uitstak.

„Ik zal eenvoudig niet op dezelfde plek blijven — dat is alles!” zeide hij toen. „Je kunt niet zooveel tegenwerpingen maken, Charly, of ik zal er wel steeds een antwoord op geven! Kortom — ik blijf hier en ik zal eens aanstonds gaan zien, hoe het met de ligging van die kisten gaat! Blijf hier in de buurt zoodat wij elkander niet kwijtraken!”

„Ik hoop dat je niet te lang onder water blijft, Raffles — het is volstrekt niet buitengesloten, dat de ontploffing te Fosdyke gehoord is, ja, dat is zelfs zeer waarschijnlijk en in dat geval zullen er wel spoedig booten van de havenpolitie komen opdagen! En ik zou hier liever niet op deze plek worden aangetroffen, dat kun je je wel voorstellen! Maar wat drommel — wij hebben al te lang gewacht! Daar komt er waarachtig al een aan!”

Raffles wendde zich om, keek in de aangewezen richting, bracht zijn nachtkijker voor het oog en zeide toen:

„Je hebt gelijk — het is een groote motorboot van de politie. Maak dat je het ruime sop kiest, vaar dadelijk naar Boston, neem je intrek in het King Charles Hotel aan de haven onder je gebruikelijken naam en wacht daar mijn berichten af. Wij kunnen met onze nieuwe, in het oog loopende motorboot toch niets uitrichten en wij doen wel zoo goed, haar voorloopig maar op te bergen! Haast je, want ofschoon de Sperwer hard genoeg loopt — ik zou er geen eed op durven doen, dat de drommelsche politiebooten niet nog harder gaan, want zij zijn er speciaal op gebouwd. Maak dus maar dat je wegkomt!”

„En jij?”

„Ik loop niet het minste gevaar — ik laat mij eenvoudig zakken!”

De beide mannen wuifden elkander een vaarwel toe, en Charly stootte met den bootshaak zijn motorboot af, haalde een kleinen hefboom over en aanstonds stootte het ranke vaartuig over de golven en verdween in Noordelijke richting!

Raffles echter daalde spoedig naar het inwendige van de duikboot af langs de smalle stalen ladder en sloot het kleine luik met enkele handgrepen.

In de helverlichte machinekamer stond Henderson, een reusachtig gebouw, man achter het kleine handwiel, op een stalen staaf bevestigd, met behulp waarvan men de boot kon besturen.

Onder het bereik van zijn rechterhand bevonden zich eenige kleine, glinsterende hefboomen, die door ze over te halen de balasttanks lieten volloopen en het water weder uitpersten, of de stabiliseeringsvlakken in een zekeren hellingshoek stelden.

De duikboot was zoo klein, dat Henderson, die de kleinste van de drie mannen was, er juist kon loopen, tenminste in het middelste gedeelte, zonder zijn hoofd tegen de stalen zoldering te stooten.

Er was echter plaats voor een achttal opvarenden, maar dan moest minstens de helft zich uitstrekken op de kleine kribben, tegen de zijwanden van de boot aangebracht, teneinde de anderen niet in den weg te loopen.

Maar juist door haar kleinheid kon de Dolfijn zich gemakkelijk verborgen houden en zij dook verwonderlijk snel — in slechts weinige seconden kon zij zich volkomen onzichtbaar maken.

Zoodra Raffles het luik gesloten had, zeide hij op zachten toon tot Henderson:

„Wij duiken, James! Laat de boot maar zakken tot op den bodem — er staat hier nauwelijks vijf vademen water!”

Aanstonds haalde Henderson een hefboom over — een zacht borrelend geluid werd gehoord en daar de boot volstrekt geen vaart had, zonk zij bijna rechtstandig naar den bodem van de golf, waarop zij zich zachtjes, als een levend wezen, neer vlijde.

HOOFDSTUK II.

Onder de golven.

De duikboot lag nu onbewegelijk stil en boven het dek bevond zich thans een waterlaag van omstreeks 8 meter.

Raffles had plaats genomen voor een kijkglas van een zeer heldere soort kristal vervaardigd, dat zich voor de boot bevond aan het einde van een kleine smalle eetzaal, die tevens dienst deed als slaapkamer.

De lens was zoo geplaatst, dat men daardoor duidelijk kon waarnemen wat er op zee voorviel.

Soortgelijke kijkglazen bevonden zich in den achtersteven en in de beide zijwanden van de duikboot.

Op het oogenblik dat Raffles voor het kijkglas trad, gleed er juist een donkere schaduw boven de duikboot — dat moest de politieboot zijn.

Het volgende oogenblik verlichtte een zeer heldere straal, klaarblijkelijk afkomstig van een zoeklicht, de zee tot op verren afstand, en toen Raffles nauwkeurig toekeek, zag hij, heel in de verte, niet grooter lijkend dan een stip, de witte motorboot, die hem pas weinige dagen geleden was afgeleverd, in allerijl wegvaren, om enkele oogenblikken later geheel uit het gezicht te verdwijnen.

Nu begon de schitterende lichtstraal als het ware de zee af te zoeken en Raffles begreep dat de politieboot rondvoer in de hoop, nog iets uit de scheepsramp te kunnen redden.

Een uur later doofde het zoeklicht plotseling uit, en op geen tien meter afstand van de duikboot daalde een donker, zwaar voorwerp langzaam naar beneden — het was een scheepsanker.

Waarschijnlijk had de politieboot het bevel gekregen op dezelfde plek te blijven, waar de motorboot met de kisten goud gezonken was, totdat er hulp zou zijn komen opdagen.

Het volgende oogenblik liep de ankerketting strak en de zwarte schaduw bevond zich thans weder vlak boven de duikboot.

Het was een zeer heldere nacht en op zee moest men tamelijk ver vooruit kunnen zien, want de maan stond vol aan den klaren hemel.

Raffles raadpleegde zijn horloge en begaf zich toen naar de machinekamer, waar Henderson nog altijd bij zijn stuurrad stond.

Raffles keek hem even glimlachend aan en vroeg toen:

„Ben je bang, dat de duikboot zal wegloopen, Henderson?”

„Dat niet Mylord, maar gij hadt mij geen bevel gegeven mijn post te verlaten.”

„Dat is waar — dat had ik vergeten!” hernam Raffles hoofdschuddend. „Ik geloof dat je daar zoudt blijven staan tot den jongsten dag, wanneer ik niet zeide, dat je je kon verwijderen! Welnu dan, James, je kunt het stuurwiel nu wel met rust laten en eens in de kombuis gaan kijken, of daar nog iets eetbaars is! Wij zullen wat eten en dan gaan slapen, want ik kan met den besten wil van de wereld niet inzien, wat wij op dit oogenblik hier zouden kunnen uitrichten. Wij zijn zeker niet meer dan dertig of veertig meters verwijderd van de plek, waar de kisten liggen en ik zou die plek zeker ook wel ontdekken, wanneer ik slechts mijn eigen schijnwerper in werking stelde. Dat durf ik echter niet doen, want het felle licht zou zeker aan boord van de politieboot ontdekt worden en dat zou voor ons wel eens minder aangename gevolgen kunnen hebben. Wij zullen dus wachten tot de dag aanbreekt, Henderson, voor wij iets ondernemen. En daar dit nog minstens zes of zeven uur duurt, zullen wij dien tijd het best besteden door wat rust te

nemen. De duikboot ligt hier volkomen veilig op haar bed van zand, in het water valt op deze diepte niet de minste beweging waar te nemen en groote schepen, waarvan de kiel ons in den grond zou kunnen drukken, komen hier gelukkig niet — wij zijn hier juist in de buurt van een der talrijke zandplaten waarvan het in deze golf wemelt en die zeer gevaarlijk zijn voor degenen, die hier den weg niet weet! Ik acht het zelfs waarschijnlijk, dat de kist met dynamiet aan boord van de boot der treinrovers ontploft is tengevolge van een plotseligen schok, toen de boot, die met zeer snelle vaart liep, op zulk een zandplaat vastliep.”

Henderson begaf zich nu naar een zeer klein vertrek, eigenlijk wel wat al te klein voor een man van zijn omvang en haalde uit de voorraadkamer het noodige tevoorschijn, teneinde een eenvoudigen maaltijd te bereiden.

Toen de beide mannen deze genuttigd hadden, begaven zij zich ter ruste, Raffles in de voorkajuit nadat hij een van de rustbanken had neergeklapt, die anders in den zijwand van de boot waren verborgen en Henderson in een soort smalle bedstede, die zich aan een kant van de machinekamer bevond.

En beiden waren zoo vermoeid door de gebeurtenissen van dien dag, dat zij, ondanks het eigenaardige van hun toestand, binnen vijf minuten rustig sliepen.

Maar Raffles kende zijn boot, hij stelde vertrouwen in haar, hij wist dat zij volkomen waterdicht was, en een veel grooteren druk had kunnen weerstaan, dan op dit oogenblik — en hij voelde zich tusschen haar stalen wanden even veilig als in zijn bed in zijn huis te Londen.

Het was omstreeks zeven uur in den morgen, toen Raffles zich zachtjes op den schouder voelde kloppen.

Hij richtte zich op zijn ellebogen op, wreef zich even de oogen uit en zag Henderson reeds gekleed voor zijn smalle sponde staan.

„Wat is er te doen, Henderson?” vroeg hij, nog een weinig slaapdrunken.

„Niets anders, Mylord, dan dat het zeven uur is en dat het ontbijt gereed staat.”

Henderson had dit zoo kalm gezegd, als was het de eenvoudigste zaak van de wereld de tafel te dekken en het ontbijt gereed te zetten op den bodem van de zee.

Raffles was in een oogenblik zijn krib uit, ontkleedde zich snel en nam een heerlijk verfrisschend bad in een soort uitholling van den bodem, waarover een planken vloertje lag en dat men binnen enkele minuten kon laten volloopen met zeewater.

Hierop kleedde hij zich weder aan, maakte wat gymnastische oefeningen en zette zich aan de smalle tafel, die het middelste gedeelte van de kajuit innam.

Voor gebrek aan frissche lucht behoefde de beide mannen vooreerst niet bevreesd te zijn, want voor zij zich ter ruste begaven, had Raffles het zuurstof-apparaat in werking gebracht, hetwelk de lucht in de boot nog geruimen tijd geschikt zou doen blijven om te worden ingeademd.

Raffles nam zich echter voor, zoodra de omstandigheden het toelieten, naar de oppervlakte te stijgen en het luik gedurende een half uur te openen, teneinde aan de frissche zeelucht gelegenheid te geven de duikboot tot in haar uiterste hoekjes te vullen en er de bedorven, verbruikte lucht uit te verdrijven.

Toen Raffles zijn ontbijt halverwege beëindigd had, riep hij Henderson bij zich, die in de machinekamer bezig was alle onderdeelen blinkend op te poetsen, en zeide:

„Ik maak je mijn compliment over je ontbijt, James, het is voortreffelijk.”

De reus bloosde als een jong meisje bij dezen lof en en zeide:

„Het verheugt mij, dat het Mylord goed smaakt!”

„Heb je zelf reeds gegeten, Henderson?”

„Om u te dienen, Mylord!”

„Dus gaan wij nu aanstonds naar boven om wat frissche lucht te scheppen — op veiligen afstand natuurlijk! Heb je de omgeving al eens opgenomen?”

„Ja Mylord!”

„En iets bijzonders gezien?”

„Ik kan niet beoordeelen of het iets bijzonders is, Mylord — maar er liggen drie torpedojager boven ons hoofd.”

„Alle duivels!” riep Raffles verschrikt uit. „Dat is ongetwijfeld iets bijzonders, Henderson! Zij zijn er vroeg bij, dat moet ik zeggen! Wat doen zij?”

„Toen ik door het kijkglas keek, lagen zij nog voor anker, Mylord, maar zij hebben zooeven de ankers ingehaald en varen nu zoo'n beetje rond, alsof zij wat beweging willen nemen.”

„En — het andere — heb je soms al iets van de kisten met goud kunnen ontdekken?”

„Ik geloof wel, dat ik zoiets gezien heb, Mylord. Aan bakboord van onze duikboot is een tamelijk diepe kuil in den bodem, met een flauwe glooiing en op de tegenovergestelde helling van dien kuil meen ik witte voorwerpen te hebben gezien, die wel de kisten met het goud kunnen zijn. De zon stond echter nog te laag boven den horizon, dan dat zij de golven tot op groote diepte had kunnen verlichten. Ik denk, dat het aanstonds wel beter zal gaan!”

„Maak je nu dan gereed om te stijgen, Henderson. Vaar omstreeks twee mijlen uit de kust onder water en kom dan aan de oppervlakte, maar zorg, dat het dek op zijn hoogst een decimeter boven de golven uitsteekt.”

„Ik zal er voor zorg dragen, Mylord!”

De reus verdween door de smalle lage deur in de machinekamer en het volgende oogenblik klonk weder het borrelend geluid — het water werd nu met kracht weggeperst uit de ballasttank.

Een kleine beweging aan een koperen handwiel tje en de boot verhief zich langzaam van den bodem en bewoog zich voorwaarts.

Indien er zich geen kijkglas in den wand had bevonden, zou dit zeer moeilijk te zien zijn geweest, maar thans bespeurde Raffles door het doorzichtige kristal heen talrijke kleine visschen, die in snelle vaart voorbij het glas schoten of zich onbewegelijk met trillende vinnen op dezelfde plaats in het water handhaafden.

Wierplantjes dreven snel voorbij, evenals kleine krabben, zeesterren, kwallen en ander gedierte, dat de zee bewoont.

Raffles had zoo juist het ontbijt beëindigd, toen een eigenaardig klotsend geluid tegen den boeg van de boot hem waarschuwde, dat zij de oppervlakte der zee bereikt had.

Hij trad de machinekamer binnen, keek naar den manometer en vervolgens naar het peilglas, die hem aantoonde, dat hij zich niet bedrogen had.

Hij beklom eenige treden van de kleine stalen ladder, maakte snel het ronde luik los en ademde met diepe teugen de heerlijke, versterkende zee-lucht in.

Het beloofde een verrukkelijke dag te worden.

Er stond een flauwe bries, die de golfjes slechts ternauwernood deed rimpelen.

De hemel was van het puurste blauw, en enkele sneeuw witte wolkjes dreven langzaam in het zenith voorbij.

De zon straalde in verblindenden glans en eenige meeuwen, op voedsel uitgetogen, vlogen luid krij-schend in groote cirkels om de duikboot heen, die zij wel voor een monsterachtig groote visch moesten aanzien.

Na eenige oogenblikken van dit schouwspel te hebben genoten, begaf Raffles zich naar de kajuit teneinde zijn kijker te gaan halen.

Met dit instrument gewapend, klom hij halverwege de ladder weder op, totdat hij met het hoofd alleen boven het dek uitkwam, bracht den kijker voor de oogen en zocht den horizon af in de richting van de kust.

Henderson had zich niet vergist — op ongeveer twee zeemijlen afstand voeren langzaam drie torpedo-jagers heen en weder.

De politieboot had juist koers naar de kust gezet, misschien om nog meer hulp te halen, of wel, omdat zij thans niet meer noodig was.

En Raffles liet den kijker zakken en bromde voor zich heen:

„Dat ziet er minder aanlokkelijk uit! Drie torpedo-jagers is eigenlijk wel wat veel! Maar toch geef ik de partij niet gewonnen, alvorens ik alle mogelijkheden heb uitgeput.”

De duikboot voer op dat oogenblik met zeer geringe snelheid in Noordelijke richting en verwijderde zich dus hoe langer hoe meer van de kust.

Raffles had zich languit op het dek uitgestrekt naast het luik, opdat hij zoo min mogelijk in het oog zou vallen en ook om aan de frissche lucht gelegenheid te geven de bedorven atmosfeer daarbinnen te zuiveren.

Van tijd tot tijd bracht hij zijn kijker opn euw aan het oog en toen er een half uur verstreken iwas, zag hij, dat een van de torpedo-jagers klaarblijkelijk weder voor anker was gegaan, terwijl de beide andere in groote kringen in elkanders zeg bleven rondvaren.

Hij ging weder de duikboot binnen, sloot het luik en beval:

„Duiken en terugkeeren, Henderson! Niet te snel — wij gaan eens poolshoogte nemen!”

Henderson liet de boot keeren, en toen zij genoeg vaart had, liet hij het water in de balasttank binnen-stroomen en binnen weinige seconden verdween de

boot weder onder de oppervlakte van het water.

Thans was het volstrekt niet noodig den schijnwerper te gebruiken, want alles werkte mede om onder water een soort halve schemering te verwekken, waar men zeer duidelijk tot op vrij grooten afstand de dingen kon onderscheiden.

Ten eerste had het zeewater hier een heldere kleur, ten tweede bestond de bodem uit zeer fijn, wit zand en ten derde wierp de zón haar stralen thans tot diep onder de oppervlakte.

Behoedzaam stuurde Henderson de boot door deze als zilver lichtende schemering.

Raffles had zich voor den spiegel van de periscoop geplaatst, die hij slechts een halve voet boven water deed uitsteken, en kon zodoende zeer duidelijk waarnemen, wat er aan boord van de torpedojagers voorviel.

Maar op eenige kabellengten afstand was hij wel verplicht het instrument geheel binnen boord te halen, want bij de heldere atmosfeer zou men de periscoop aan boord van den torpedojager wel eens kunnen opmerken.

Henderson had de vaart nog wat moeten verminderen, want men was het gebied van de zandplaten weder genaderd, die zich thans voordeden als een waar heuvellandschap, vrij diepe ravijnen, bergplateau's en dan weder ondiepe dalen, die zich in grillige bochten tot dicht bij de kust uitstrekten.

De boot voer dwars door groote scholen visschen, die als zilver glinsterden in de stralen van de zón.

Raffles had zich weder voor het voorste kijkglas geplaatst en gaf nu, met behulp van een kleine telefoonleiding, zijn bevelen aan Henderson, die zijn plaats aan het kleine stuurwiel niet verlaten had.

„Een weinig meer naar stuurboord, Henderson — nog wat — zoo is het voldoende — — matig de vaart nog een weinig.”

Langzaam gleed de boot voort, nu eens een weinig stijgende, teneinde niet tegen een verheffing van den bodem aan te botsen, dan weder dalende, soms ook een grooten omweg makende, teneinde niet verplicht het dek boven water te vertoonen, want het was laag-water en sommige zandplaten zouden zelfs over een uur geheel droog komen te liggen.

En de reus begreep zeer goed het gevaar, dat er uit kon voortvloeien, als men zich boven een van die plateau's waagde, die bijna een uur gaans lang zijn

en die slechts bij vloed door een paar meters water worden bedekt.

Het zou even vernederend als gevaarlijk voor de opvarenden zijn, wanneer zij tot de ontdekking moesten komen, dat zij midden op zulk een plateau als een visch op het droge lagen.

Maar eensklaps klonk de stem van Raffles:

„Stop, Henderson! En laat de boot weder tot op den bodem dalen!”

Henderson gehoorzaamde onmiddellijk, want er was iets in de stem van Raffles, dat hem zeide, dat er iets ongewoons aan de hand was!

Nog geen volle minuut later lag de boot weder onbewegelijk stil.

Henderson wierp een blik door het kijkglas en slaakte een lichten kreet van verbazing en ook van schrik.

De boot was gedaald in de onmiddellijke nabijheid van een tiental vierkante dingen, welke Henderson aan hun vorm dadelijk herkende — het waren de withouten kisten van de Bank van Engeland, waarin deze haar goud pleegt te verzenden, de kanten versterkt met dwarsplanken en met heugsels van dik touw aan de zijwanden.

Maar deze kisten trokken niet het allereerst zijn aandacht.

Dat was een gedaante, die, op ongeveer dertig meter van de boot verwijderd, zich langzaam heen en weer bewoog over den bodem van de zee, en die een helder licht scheen uit te stralen.

Het was een duiker, daaraan kon niet getwijfeld worden!

De man had een elektrische lantaarn op de borst bevestigd en telkens als hij zich een weinig terzijde wendde, zoodat het licht niet in de oogen van de beide waarnemers viel, konden dezen duidelijk zijn bewegingen volgen.

Hij droeg het gewone duikerspak, een groote koperen helm, met een rond kijkglas voorin, een zware lederen gordel, waaraan een bijl bevestigd was, een costuum van gummi, met linnen overtrokken, en looden zolen van verscheidene decimeters dikte, die hem in een rechtstandige positie moesten houden.

Onder de oksels was het koord bevestigd, waaraan hij weder naar boven zou worden getrokken en achter in de helm mondde de buis uit van het luchtver-

verschijningstoestel, terwijl een derde draad de elektrische lamp deed gloeien.

De duiker scheen de kisten met het goud nog niet te hebben gezien, hetgeen niet heel verwonderlijk was, want tusschen deze en den zoekenden man verhief zich een lage heuvel, welke hij eerst zou moeten overschrijden, alvorens hij de kisten zou kunnen zien liggen.

Maar hij moest weten, dat hij zich in de buurt bevond, want hij stond juist gebogen over een stuk van den voorstevan van de grijze motorboot en onderzocht dit met behulp van zijn elektrische lantaarn.

Maar een oogenblik later was het duidelijk genoeg te merken, dat de duiker de duikboot reeds in het oog moest hebben gekregen.

Misschien dacht hij wel, dat het een wrak was — misschien herkende hij het donkergrijze voorwerp niet aanstonds.

Hoe het zij — hij kwam nu langzaam nader, voorzichtig voortschuivend op zijn looden zolen.

Henderson wierp Raffles een vragenden blik toe.

„Zou hij ons gezien hebben, Mylord?” vroeg hij toen.

„Dat moet ik wel vreezen, Henderson! Om te stijgen is het nu te laat — het is misschien het verstandigst, rustig te blijven waar wij zijn — die man kan ons in ieder geval niet benadeelen! Hij heeft wel is waar een bijl bij zich, maar hij zal het wel laten, daarmede de stalen huid van onze boot aan te tasten — hij zou het ding eenvoudig bot slaan!”

„Maar hij zal ons kunnen zien door de kijkglazen, Mylord! Die lantaarn, welke hij draagt, is drommelsch sterk!”

„Je hebt gelijk, Henderson — het is misschien beter ze te sluiten met de gordijntjes!”

Aldus werd gedaan en Raffles keek nu door een

spleet van een der zijden gordijntjes naar den duiker, die langzaam en als met moeite naderbij kwam.

Maar terwijl hij dit deed moest hij den heuvel beklimmen en nu scheen hij de kisten in het oog te krijgen.

Aanstonds bepaalde hij alleen hierop zijn aandacht en voor het oogenblik scheen hij de duikboot geen blik meer waardig te keuren.

Hij richtte zijn schreden naar de plek, waar de kisten reeds half in het zand waren begraven en binnen enkele minuten had hij haar bereikt.

Hij scheen een oogenblik in beraad te staan en toen zag Raffles hem een ruk geven aan het ophaaltouw.

Het volgende oogenblik steeg hij langzaam naar de oppervlakte van het water en het was een vreemd gezicht, die menschelijke gedaante, die zulk een fel licht uitstraalde, te zien opstijgen.

Nauwelijks was hij uit het oog verdwenen of Raffles zeide:

„Ik geloof dat wij juist bijtijds zijn terug gekeerd, Henderson. Men zou zoowaar in staat zijn de kisten voor onzen neus weg te halen en dat kan toch ons doel niet zijn! Dat kunnen wij niet rustig toelaten! Er zal minstens een half uur verlopen, voor de duiker weer in staat is, naar de diepte af te dalen en dat is geloof ik, ruimschoots voldoende, om te trachten, althans een paar van die kisten buit te maken.”

Henderson knikte ten bewijze dat hij er juist zoo over dacht.

Het zou zeker zonde zijn, die fraaie kister met hun kostbaren inhoud daar door de Engelsche oorlogsschepen te laten weghalen, en daarbij rustig toe te zien.

Dadelijk werden de noodige maatregelen genomen, om zich van een paar der kisten meester te maken.

Goedkoop en geurig:
Cigaretten MERK DUBEC 3.

HOOFDSTUK III.

De strijd om het goud.

Raffles had zich haastig weder naar de voorste salon begeven, de smalle kajuit, die op haar breedste gedeelte ongeveer twee meter mat, en omstreeks vier meter lang was.

Daar bevond zich, in den voorsteven, een eigenaardige inrichting, zooals men ze ook aantreft in de duikbooten der verschillende oorlogsvloten, maar daar zijn zij bestemd om doorgang te verleenen aan de verschrikkelijke vernielingswerktuigen, welke men torpedo's noemt.

De inrichting bestaat in de hoofdzaak uit een stalen buis, aan de buitenzijde zoowel als aan de binnenzijde voorzien van een hermetisch sluitend deksel.

Wanneer de bemanning een torpedo wil afschieten, wordt eerst de ronde deur van de buis geopend die zich aan de binnenzijde van de boot bevindt, vervolgens wordt de torpedo met behulp van stalen takels of van een rolwagen, die over rails loopt, in de lanceerbuis geschoven, het eerste, zoeven genoemde deksel wordt weder gesloten, en daarop wordt de tweede afsluiting geopend, door middel van een stelsel van hefboomen, waardoor het zeewater gelegenheid vindt, in de lanceerbuis binnen te dringen.

Feitelijk ligt dus nu de torpedo in het water, en de bemanning heeft verder niets te doen dan het vreeselijk werktuig door middel van electriciteit de buis te doen verlaten.

En niet zoodra is dit geschied, of de buitenste deur sluit zich weder automatisch.

Eenzelfde inrichting bevond zich nu aan de duikboot, welke Raffles zelf gebouwd had, maar hier nam het menschelijk lichaam de plaats in van het vernielingswerktuig.

Raffles begon zich zoo haastig mogelijk te ontdoen van zijn bovenklederen, opende een vak in

den zijwand, en nam daaruit een volledig duikerspak, dat evenwel slechts weinig overeenkomst had met de pakken, welke de duikers gemeenlijk plegen aan te trekken, wanneer zij zich te water moeten begeven.

Het bestond uit een nauwsluitend wambuis en broek uit één stuk, en was vervaardigd uit taf, gummi, en zeer sterke zijde.

Het was niet alleen zeer sterk, maar ook volkomen ondoordringbaar voor water.

Aan de zolen waren een paar looden platen bevestigd, een paar duimen dik, en van boven eindigde het costume in een stevigen koperen ring, waarop de eigenaardig gevormde helm kon worden vastgeschroefd.

Ook deze was geheel van koper vervaardigd, en boven bevond zich een reservoir, waar dampkringslucht onder hooge drukking was samengeperst, en die met een nauwe buis uitkwam ter hoogte van den mond.

De bedorven lucht kon worden afgevoerd door een tweede buis, uitkomende in een kleinen cylinder, die met riemen op den rug was bevestigd.

Nadat Raffles het costume en met behulp van Henderson ook den helm had aangedaan, gespte hij zich een breeden lederen riem om het middel, wapende zich met een kleine zeer scherpe bijl, en greep een touw, aan het einde voorzien van een stevigen haak.

Daar het hem nu onmogelijk viel zich verstaanbaar te maken, beduidde hij Henderson met teekens, dat deze de eerste deur van de kleine schutsluis moest openen.

Henderson trad toe op een kleine deur, die er juist uitzag als de afsluitdeuren van een locomotiefketel, draaide de bouten los, en kon nu de deur openen.

Raffles beduidde Henderson met gebaren dat hij moest post vatten voor een der kijkglazen, en kroop vervolgens in de nauwe buis, die voor een man als Henderson ternauwernood ruimte zou hebben geboden.

Hij kon er juist languit in liggen, en de bovenkant van zijn hoofd raakte het tweede deksel, toen Henderson het eerste reeds sloot.

Raffles zelf begon nu het tweede deksel los te maken, maar heel voorzichtig, zoodat het zeewater niet plotseling naar binnen kon dringen, maar slechts in een betrekkelijk dunnen straal, zoodat er geen gevaar zou bestaan, dat de plotselinge druk van het water hem nadeel zou kunnen berokkenen.

Zoodra de buis nu vol water was geloopt, opende Raffles de deur geheel en al, zoodat hij zich op zijn buik vooruit kon schuiven, en uit de buis kruipen, die zich ternauwernood een halve meter boven den zeebodem bevond.

Raffles richtte zich op en keek om zich heen.

De zon stond zeker thans reeds hoog aan den hemel, want zij verlichtte het water tot op groote diepte.

Raffles kon dan ook duidelijk tot op vele meters afstand voor zich uit zien.

Het was ook volstrekt niet noodig geweest, zich van zijn elektrische lantaarn te voorzien, wegens de betrekkelijk geringe diepte, niet meer dan acht meter, waarop hij zich thans voortbewoog.

Toen hij den blik omhoog richtte, zag hij vier groote slagschaduwten, die van schepen afkomstig moesten zijn.

„Komaan, zij schijnen hulp te hebben gehaald!” bromde Raffles voor zich heen. „Nu, het zal zaak zijn, dat wij ons een weinig haasten.”

Hij stapte zoo snel hij kon voort, in de richting van de kisten, waarvan de gele kleur duidelijk afstak tegen het heldergroene water.

Tientallen visschen, schollen, tonijnen en honderden haringen vluchtten verschrikt voor hem uit, ontsteld door deze plotselinge verschijning in hun domein.

Een touw achter zich aanslepend, schreed Raffles voort over het fijne, witte zand, waaruit hier de bodem van de golf bestond.

Na omstreeks tien minuten — het gaan onder water is lang niet gemakkelijk! — had hij de kisten bereikt.

Hij aarzelde niet, maar bond dadelijk het touw

aan de hengsels van een tweetal kisten, en aanvaardde onmiddellijk den terugtocht.

Het was hoog tijd, want toen Raffles den blik nogmaals naar boven wierp, zag hij, dat de duiker van zooveen, of misschien wel een ander, weder langzaam naar den bodem van de zee kwam af dalen.

Hij behoefde er niet aan te twijfelen — de man zou hem aanstonds moeten zien!

Hij zou echter in de eerste minuten nog geen waarschuwingssein kunnen geven, daar hij zelf thans hing aan het touw, waaraan men hem naar beneden liet, en daar dus niet aan kon trekken.

Dat zou hij pas kunnen doen, wanneer hij met zijn voeten op den bodem stond en het touw slap hing.

Raffles begreep intusschen, dat hij zich zou moeten haasten, want wanneer de duiker, die daarginds werd neergelaten, de kisten bereikte voor Raffles zich weder binnen de duikboot bevond, dan zou hij den met zooveel moeite verworven buit weder moeten prijs geven.

Of liever — de duiker zou hem die moeite wel besparen, want hij zou er natuurlijk haast bij maken, het touw weder los te maken, waaraan de stoutmoedige roover twee van de kisten had bevestigd, en vervolgens het waarschuwingssein geven — en de gevolgen daarvan zouden voor Raffles wel eens zeer noodlottig kunnen zijn.

Binnen enkele minuten had Raffles den afstand afgelegd, die hem van de duikboot scheidde.

Hij maakte het andere uiteinde van het touw stevig vast aan een der stalen ringen, welke op de buitenhuid van de boot waren vastgeklonken, en die dienden om er de duikboot aan te kunnen meren, hij kroop vervolgens zoo snel hij kon met de beenen het eerst weder in de kleine schutsluis.

Hij draaide het buitenste deksel haastig dicht, en drukte met de zool van zijn rechervoet tegen het binnenste deksel, waardoor in de machinekamer een elektrische schel zou overgaan, welke Henderson het sein was, dat hij de deur aan de binnenzijde weder moest openen.

Eenige oogenblikken later gleed Raffles weder uit de buis naar binnen en tegelijkertijd stroomde het zeewater, dat zich in de buis had bevonden, in een soort kuip, waaruit het later zou kunnen worden weggepompt.

Niet zoodra had Henderson Raffles van de helm ontdaan, of de stoutmoedige avonturier riep uit:

„Vlug op je post, Henderson! Ik heb twee kisten aan den haak geslagen — de duiker daalt weder neer, en wij moeten zorgen, dat wij uit de voeten komen! Blijf ongeveer een meter onder de oppervlakte, en vaar niet te snel, anders zouden wij de twee aardige kistjes misschien kwijt raken!”

„Waarheen moet ik koers zetten, Mylord?”

„Begin maar met de baai over te steken, in de richting van Boston, en houdt aan op een stille plek van de kust, waar wij gelegenheid hebben, de kisten aan boord te nemen.”

Terwijl Raffles zich weder van het duikerpak ontdeed, vatte hij post voor een der kijkglazen, en zag, hoe de duiker bijna den bodem weder bereikt had, en, blijkbaar verbaasd, eenige oogenblikken op dezelfde plek roerloos bleef stilstaan.

Zou hij den diefstal reeds ontdekt hebben? Of wordt zijn aandacht voornamelijk getrokken door het vreemde voorwerp, dat hij zooeven had gezien, en dat daar nu nog altijd onbewegelijk op dezelfde plek lag.

Zonder zich te bekommeren om de kisten, richtte hij langzaam zijn schreden naar de duikboot, blijkbaar nog onzeker wat te doen.

Maar reeds had Henderson den hefboom overgehaald, waardoor het water uit de ballasttank geperst werd, en langzaam begon de boot zich van den bodem te verheffen.

Een oogenblik later zweefde zij vrij in het water, en de schroef begon rond te draaien.

Nu kon de duiker volstrekt niet meer in twijfel verkeerden aangaande den aard van het voorwerp, dat zoozeer zijn belangstelling had gaande gemaakt, en Raffles, die voor het kijkglas was blijven staan, zag hoe hij snel eenige rukken gaf aan het touw, waaraan men hem naar beneden had gelaten.

Dadelijk begon men daarboven het touw weder in te palmen, gehoorgevend aan het waarschuwingssein, hetwelk de duiker gegeven had.

Hij steeg naar de oppervlakte, en eenige minuten later zou hij zeker aan de bemanning van de torpedojagers hebben medegedeeld, wat hij daar beneden had gezien.

Raffles had zich naar Henderson gewend, en zeide: „Vooruit, Henderson! Wij moeten maken dat wij wegekomen!”

De reus hield zijn blik strak op zijn peilglas gevestigd, en Raffles meende een uitdrukking van verbazing en schrik op zijn gelaat te lezen.

„Wat is er, James!” vroeg hij, terwijl hij eenige schreden nader kwam.

„Ik weet het nog niet Mylord — maar ik zou zeggen — ik geloof dat de pomp niet normaal werkt!”

„Hoe zoo? Wordt het water dan niet uit de tank weggeperst?”

„Lang niet zoo snel, Mylord!”

Zonder antwoord te geven, snelde Raffles naar een ander gedeelte van de kleine machinekamer, na een draagbare elektrische lamp, door ijzeren mazen beschermd, van den wand te hebben gegrepen, en te hebben ontstoken, en knielde neder bij een werktuig, hetwelk door den motor van de duikboot in beweging werd gebracht.

Het was de perspomp die met kracht het zeewater moest wegpersen uit de vergaderbakken, wanneer de „Dolfijn” naar de oppervlakte van de golven moest drijven.

Hij greep eenige werktuigen, schroefde snel het stalen deksel van den cylinder los, onderzocht de zuigers, en bevond dat zij volkomen in orde waren.

De cylinder zelf was volkomen dicht en gaaf.

Raffles bevestigde het deksel weder op zijn plaats en onderzocht het mechaniek, waardoor de beweging van den motor op den zuiger van de pomp werd overgebracht.

De kamraderen waren volkomen gaaf, er mankeerde geen enkele tand aan, alles was voortreffelijk gesmeerd!

Raffles richtte zich op.

Zijn gelaat was bleek geworden, want hij begreep dat zij in ernstig gevaar verkeerden, wanneer de boot niet meer naar de oppervlakte kon rijzen.

Hij trad op den manometer toe, en bemerkte dat de boot volstrekt niet gerezen was, integendeel, dat zij weder eenige decimeters was gedaald.

„Het mechaniek is volkomen in orde, Henderson!” zeide hij op gedempten toon.

„Dan is er maar een verklaring, Mylord, waarom wij niet rijzen!” zeide Henderson met een bedenkelijk gezicht.

„Wat denk je dat het is, James?”

„Er moet zich een scheur in een der vergaderbakken bevinden!”

„Dat vrees ik ook, Henderson! De pomp werkt

uitmuntend — en toch is het maar al te duidelijk, dat het water niet uit de tank wegloopt — integendeel, dat het water er langzaam, maar onweersstaanbaar weder in doordringt, ondanks het werken van de pomp. Kun je haar niet wat sneller laten loopen?”

„Ik zal het probeeren, Mylord!” antwoordde Henderson.

Een seconde later klonk het regelmatig geluid van de op en neer gaande pompzuigers, sneller dan zooeven — maar toch bleef de boot zakken, langzaam maar zeker.

Henderson had de voorwaartsche beweging weder doen ophouden, want het zou tóch geen doel hebben, en zelfs gevaarlijk zijn, wanneer de opvarenden wilden trachten, ondanks de blijkbaar gescheurde tank, weg te varen.

Raffles trad weder op het kijkglas toe.

Hij kon nog juist zien, hoe de duiker weder aan boord van de sloep werd geheschen, die hem naar de plek had gebracht, waar hij zich naar den bodem van de zee had afgelaten.

Het gevaar was dus dreigend.

Maar niet alleen dreigde het van den kant van de torpedojagers!

Er was een ander, een veel grooter gevaar — en dat was het gebrek aan lucht, dat zich spoedig genoeg zou doen gevoelen!

Inderdaad, de „Dolfijn” bevond zich reeds geruimen tijd op den bodem der zee, na langen tijd onder water te hebben gevaren, en zij was zoo klein, dat de voorraad versche lucht betrekkelijk spoedig was uitgeput.

Weliswaar bevond zich een zuurstofapparaat aan boord, maar ook dit had men reeds eenige malen moeten aanspreken, en het had ook gediend, om er het reservoir in den duikerhelm mede te vullen.

Reeds nu begon de lucht bedompt te worden, en men zou niet lang meer kunnen wachten, alvorens het zuurstofapparaat in werking zou worden gesteld.

Op die wijze zou men het nog tien of twaalf uren, maar misschien veel korter, onder water kunnen uithouden, maar dan — — —?

En intusschen zonk de boot voortdurend — blijkbaar verwijdde de scheur zich onder den invloed en den druk van het zeewater.

Nog tien minuten — en toen rustte de „Dolfijn” weder onbewegelijk op den bodem der zee. . . .

Raffles stond onbewegelijk in het midden van de machinekamer, en dacht ernstig na.

Hij wist wel, dat het volkomen onmogelijk zou zijn, het lek te herstellen op deze plek.

Daartoe zou het noodig zijn, de boot op het droge te halen, of althans in ondiep water, zoodat het dek boven de oppervlakte uitstak.

Na eenigen tijd vroeg Henderson die evenzeer het gevaar had ingezien:

„Wil ik naar buiten gaan, Mylord, en zien of ik het lek kan vinden? De scheur bevindt zich misschien op een plaats, die betrekkelijk gemakkelijk te bereiken is, en ik zou haar misschien voorloopig kunnen repareren met een plaat staalblik!”

„Onmogelijk, Henderson!” antwoordde Raffles hoofdschuddend. „Zelfs al zou de scheur zich ter zijde van de ballasttank bevinden, dan nog zou het niet doelig zijn, haar van buiten af te dichten. De plaat zou geklonken moeten worden, en wij kunnen van binnen af den wand van de vergaarbak niet bereiken — het water zou dadelijk de geheele duikboot vullen, en wij zouden hier jammerlijk omkomen, voor wij tijd hebben gevonden, haar te verlaten.”

„Maar laat ik het in ieder geval onderzoeken, Mylord!” drong Henderson aan.

Raffles aarzelde nog even, en reeds wilde hij een toestemmend antwoord geven, toen een blik door het kijkglas hem weerhield.

Twee duikers daalden bijna gelijktijdig naar den bodem der zee af!

HOOFDSTUK IV.

Van den regen in den drup.

Met opeengeklemd lippen zag Raffles toe.

De duikers waren ditmaal voorzien van een groot rond voorwerp, hetwelk hij spoedig genoeg herkende — het waren elektrische schijnwerpers.

En hij kon er niets tegen doen — hij stond machteloos tegenover die mannen, die daar rustig en zeker kwamen afdalen.

Het duurde niet lang of zij hadden den bodem bereikt, en dadelijk stelden zij hun elektrische lantaarns in werking, die tot op bijna 100 meter afstand een zeer helder licht verspreidden.

En dat de duikboot in de eerste plaats het onderwerp van hun onderzoekingen uitmaakte, bleek maar al te spoedig, want zij richtten er aanstonds de stralen van hun zoeklichten op.

Raffles trad met een somberen blik een weinig terug.

Hij begreep dat hij ditmaal op genade of ongenade was overgeleverd aan de menschen daarboven, veilig aan boord van de torpèdojagers, en die nog niet wisten, dat zich hier twee levende wezens bevonden wier lot binnen enkele uren kon zijn beslist.

De mannen met hun lantaarn kwamen steeds naderbij, en begonnen toen langzaam om de duikboot heen te loopen.

Zij belichtten haar van alle kanten, en plotseling viel een straal van een der krachtige lantaarns door een kijkglas naar binnen, en verlichtte het inwendige van de machinekamer.

De duiker, die de lantaarn droeg, bleef een oogenblik zeer verbaasd en onbewegelijk toezien, en scheen zijn makker te wenken, die ook naar binnen gluurde.

Zij konden dit zeer gemakkelijk doen, want de kijkglazen bevonden zich juist ter hoogte van hun oogen.

Raffles en Henderson hadden de machinekamer

verlaten, en hadden zich teruggetrokken naar de voorste kajuit, voor welk raampje zij de gordijnen hadden dichtgetrokken.

De duikers moesten echter wel begrijpen, dat er zich menschen in de duikboot bevonden, want zooeven had een hunner Raffles duidelijk moeten zien.

Zij verwijderden zich weder, en toen ontdekte een hunner het touw dat aan den stalen ring was vastgebonden.

Hij volgde dit touw, en door een kiertje van het gordijn zag Raffles, hoe hij eenigen tijd later ontdekte, dat het andere einde aan twee van de kisten met goud was vastgebonden.

„Als de mangleen ezelis,” bromde hij voor zich heen, „dan moet hij ook wel beseffen, dat wij averij hebben, daar wij ons natuurlijk anders wel uit de voeten zouden hebben gemaakt.”

De beide duikers hadden zich weder bij elkander gevoegd, en schenen zich door teekens met elkander in verbinding te stellen.

Een oogenblik later gaven zij het sein, en werden weer opgetrokken, maar niet, dan nadat zij het touw van den stalen ring hadden losgemaakt.

Uren verstreken, en gedurende dien tijd verschenen de duikers op geregelde tijdstippen, bonden telkens een goudkist aan een stalen kabel, en Raffles moest het aanzien, hoe zij een voor een naar boven werden gebracht.

Om de opvarenden van de duikboot scheen men zich daarboven voorloopig in het geheel niet te bekommeren, men dacht waarschijnlijk, dat er slechts twee dingen mogelijk waren: of zij waren reeds dood, en dan viel er toch geen hulp meer te bieden, of zij leefden en dan konden zij ook nog wel eenigen tijd wachten, voor men de duikboot wegsleepte.

Maar intusschen begon de lucht in de duikboot

langzamerhand voor de inademing ongeschikt te worden, ofschoon Raffles het zuurstofapparaat reeds lang in werking had gesteld.

En hij begon in te zien, dat er spoedig gehandeld zou moeten worden.

Nog een half uur, en zij zouden jammerlijk moeten stikken in de totaal bedorven lucht.

De duisternis was reeds gevallen, en het was volstrekt onmogelijk, iets te bespeuren van hetgeen er thans daarboven voorviel, toen Henderson, na langen tijd te hebben gezweven, vroeg:

„Kunt gij u voorstellen, Mylord, waarom die kerels daarboven al niet lang een poging hebben aangewend, om onze duikboot te lichten? Zij moeten toch wel begrijpen dat wij niet uit de voeten kunnen komen?”

„Dat doen zij ook zeker wel, Henderson, en ik ben er van overtuigd, dat zij de „Dolfijn” zeker zouden gelicht hebben, als zij daartoe maar de noodige instrumenten aan boord hadden gehad, maar het zou voor torpedojagers, die betrekkelijk gering van afmeting zijn, een vrij gevaarlijke onderneming zijn, een duikboot te lichten, zelfs bij deze betrekkelijk geringe diepte. Daarvoor zijn speciale bokken, sterke hijschettingen en soliede windassen nodig. Ik denk echter wel, dat men reeds naar Boston heeft geseind, om vandaar de noodige schepen te laten komen.”

„Maar als zij onze boot lichten, Mylord — dan lichten zij ons er bij!” riep Henderson verschrikt uit.

„Dat is wel haast onvermijdelijk, Henderson — en daarom koester ik sedert eenige oogenblikken het denkbeeld — om te trachten te ontvluchten!”

„Ontvluchten, Mylord?” riep Henderson verschrikt uit. „Maar op welke wijze dan? Wij kunnen toch niet, ieder in een duikerpak, te voet over den bodem der zee gaande, de kust trachten te bereiken?”

„Dat zou wel wat heel gevaarlijk zijn, James!” kwam Raffles glimlachend. „Het zou een wandeling van een uur of tien worden, en zolang zou de voorraad zuurstof in onze helmen niet duren — zelfs niet een derde van dien tijd. Bovendien zouden wij hier en daar zeer diepe plekken moeten passeeren, tot wel 100 meter, en dien druk zou ons lichaam niet uithouden.”

„Maar dan zie ik niet in, Mylord....” stamelde de reus.

„Je zwemt toch als een visch, nietwaar, Henderson?”

„Dat zou ik meenen, Mylord!”

„Welnu, dan is er een middel! Bedenk dat er nauwelijks acht meter water boven ons is, dat is waarlijk niet veel voor goede zwemmers! De moeilijkheid schuilt hierin hoe de tweede man de duikboot kan verlaten, zonder dat wij onze arme „Dolfijn” vol water laten loopen, — maar wanneer wij snel handelen, kunnen wij ook dit bezwaar te boven komen!”

„Wat wilt gij zeggen, Mylord?”

„Alleen dit, Henderson — de binnenste deur van onze kleine schutsluis kan alleen van binnenuit geopend en gesloten worden, nietwaar?”

„Zeker!”

„Welnu, zie je kans, in een half uur haar zoodanig te wijzigen, dat wij haar van de buis uit kunnen dichtmaken?”

De reus dacht even na, en antwoordde toen:

„Dat is niet zoo moeilijk, Mylord! Wij kunnen van den druk van het water gebruik maken om ons daarbij behulpzaam te zijn!”

Reeds onder het spreken had Henderson het deksel handig losgeschroefd, uit de hengsels gelicht, en veranderde het nu in de machinekamer zoodanig, dat de sluitwielen aan de binnenzijde van de buis kwamen te zitten.

Hij bevestigde vervolgens met sterke schroefbouten een stalen flens aan de voorzijde van de buis, waartegen de deur nu zou worden vastgedrukt, zoodra het zeewater de buis zou binnenstroomen.

Het werk had drie kwartier geduurd, en Raffles begreep dat het hoog tijd werd, de duikboot te verlaten, want reeds werd de ademhaling der beide mannen gejaagd, hun slapen klopten, en nu en dan zagen zij schitterende vonken voorbij hun oogen schieten, nog een kwartier, en een vreeselijke dood wachtte hen!

Het waagstuk moest thans tot iederen prijs ondernomen werden, want elke minuut uitstel kon de dood beteekenen.

„Ik zal vooruitgaan, Henderson,” zeide Raffles op gedempten toon, „gij zijt sterker, en zult beter op den tast de deur achter je kunnen sluiten. Haal zoo diep mogelijk adem, en haast je, om de oppervlakte van de golven te bereiken. Het is nu donker — misschien kunnen wij wel een der sloepen

buit maken, en daarmede naar land roeien. Is ons dit onmogelijk, zijn de sloepen reeds aan boord geschen — dan blijft ons niets anders over, dan den afstand van ongeveer twee mijlen, die ons van de kust scheidden, zwemmende af te leggen. Wij moeten Fosdyke bereiken, en daar moeten wij ons weder zien te vereenigen. Gelukt ons dit niet, zoek dan zoo spoedig je dit mogelijk is, het kleine logement de „Roode Pimpernel” aan de haven op, waar ik me bij je zal voegen. Doe het voorkomen alsof je in de duisternis van een der pieren te water bent geraakt. En nu — op weg, en moge de hemel ons beschermen!”

Raffles had de hand van zijn braven trouwen dienaar gegrepen, die veeleer een vriend van hem was, en kroop, na zoo diep mogelijk adem te hebben gehaald in de buis, waarvan hij de binnendeur onmiddellijk sloot, om vervolgens zoo snel hij kon het buitenste deksel open te maken.

Met geweld stroomde aanstonds het zeewater naar binnen, en vulde direct de buis.

Raffles zette zich met zijn voeten krachtig af tegen de binnenste ronde deur, en schoof, juist als een torpedo gedaan zou hebben, uit de buis.

Een paar krachtige slagen brachten hem, juist toen hij meende te zullen stikken, aan de oppervlakte van de golven, en met diepe teugen ademde hij de zuivere zeelucht in.

Aanstonds ontwaarde hij op eenigen afstand vier onbewegelijke, zwarte gedaanten, als zeemonsters, die op de oppervlakte der golven schenen te sluimeren, dat waren de vier torpedojagers, die hier de wacht schenen te houden.

Raffles bleef op dezelfde plek rondzwemmen, en wachtte vol ongeduld de komst van Henderson af.

Met schrik bedacht hij, dat hij de buitendeur onmogelijk had kunnen sluiten, en dat de reus dus zou moeten opworstelen tegen den waterstroom, die nu met geweld door de buis zou binnendringen, en het misschien wel onmogelijk zou maken, wegens den hevigen druk, de binnenste deur te openen.

Raffles kende geen vrees, maar nu brak het koude zweet hem uit, bij de gedachte, dat de brave kerel, die hem zooveel jaren in de gevaarlijkste avonturen terzijde had gestaan, op ditzelfde oogenblik misschien met den dood worstelde, en vruchteloos trachtte zich een uitweg te banen door de buis.

Alleen zijn geweldige kracht zou hem hier misschien kunnen helpen.

Een paar minuten verstreken, en de ontzetting van Raffles nam ieder oogenblik toe.

Maar eensklaps dook er vlak naast hem een hoofd met verwarde haren uit de golven op.

Raffles had wel een schreeuw van blijdschap willen geven — en toch was Henderson er slecht aan toe, dat zag hij spoedig genoeg.

Zijn gelaat was blauw, en zijn oogen dreigden hem uit het hoofd te puilen, terwijl de aderen aan zijn slapen als dikke koorden zichtbaar waren.

Hij sloeg eenige malen wanhopig met de armen, en snakte naar adem, maar dadelijk was Raffles bij hem, wierp zich op zijn rug, en ondersteunde het hoofd van den reus, wiens bewegingen spoedig minder krampachtig werden, naarmate zijn longen gevuld werden met de zuivere nachtlucht.

Eindelijk, toen hij kracht vond om te spreken, riep hij uit:

„Dat had maar een haar gescheeld, Mylord, of wij hadden elkander niet teruggezien! Het water drong met geweldige kracht in de buis, en het was maar goed, dat ik zoo spoedig mogelijk de binnendeur had opengemaakt — later zou het zeker niet meer mogelijk zijn geweest. Ik had de grootste moeite mij tegen het water op te werken, en ik hoefde de deur niet eens zelf te sluiten — daar zorgde de druk van het water wel voor. Intusschen is onze kajuit er niet mooier op geworden, Mylord — er staat zeker wel een halve voet water!”

„Wat doet dat er toe, Henderson, nu jij slechts gered bent!” zeide Raffles aangedaan, terwijl hij de groote hand van den reus greep, en die drukte. „Voel je je krachtig genoeg om naar land te zwemmen?”

„Nu ik weer zuivere lucht in mijn longen voel, Mylord, gevoel ik mij sterk genoeg om naar Frankrijk te zwemmen!”

„Dan spoedig op weg! Wij moeten uit het gezicht van de torpedojagers zien te komen — ik hoop dat wij niet te hard gesproken hebben, en dat men ons daar nog niet bemerkt heeft!”

Maar dat scheen men wel degelijk te hebben gedaan!

De kreet, dien Henderson slaakte toen hij boven water kwam, was aan boord van een der torpedojagers gehoord.

Dadelijk werd het levendig op het dek van het oorlogsschip.

Een schrill fluitje weerklonk, aanstonds beantwoord door de matrozen, die op dat tijdstip de hondenwacht hadden.

Korte commando's werden vernomen, en daarop klonken haastige schreden aan boord van de torpedo-jagers.

Eensklaps flitste er een schel schijnsel over de golven — een van de torpedo's had zijn zoeklicht in werking gebracht.

„Dat ziet er slecht uit, Henderson!” riep Raffles verschrikt uit. „Wij hebben onze aanwezigheid verraden naar het schijnt — laten wij maken dat wij uit de voeten komen, misschien is nog niet alles verloren! Zij weten niet nauwkeurig waar wij zijn, want de stralen van het zoeklicht wijzen een geheel anderen kant uit.”

Met krachtige slagen zwommen de mannen in de richting van de kust.

Maar zij zouden hun noodlot niet kunnen ontgaan.

Een tweede, en vervolgens een derde oorlogsschip hadden hun zoeklichten doen ontgloeien, en deze draaiden nu in het rond, en zochten de golven af, bedachtzaam en geen enkel plekje onopgemerkt latend.

De heldere stralen reikten zeker een paar kilometers ver, en wanneer de lichtbaan hen bereikte, zouden de beide vluchtelingen zeker gezien worden.

Nog enkele minuten was het toeval hen gunstig — maar eensklaps schreed het schitterende schijnsel over hen heen, en bijna tegelijkertijd hoorden zij aan boord van een der torpedo-jagers een juichkreet opgaan — men had hen ontdekt!

Onmiddellijk doken zij onder, en zwommen zoolang zij konden onder water door, — maar toen zij tenslotte wel gedwongen werden boven te komen om adem te halen, hield de meedoogenlooze straal hen nog altijd gevangen.

Zij begrepen wel dat er geen ontkomen meer aan was — en ondanks alles zetten zij toch hun pogingen voort.

Maar nu bereikte hun oor het geluid van stalen takels, die over katrollen loopen, en zij behoefden niet eens om te zien om te weten, dat men aan boord van een der oorlogsschepen een sloep uitzette.

Zij hoorden het neervallen van de riemen in de dollen, vervolgens het regelmatige plassen van de

roeispanen in het water, en het zacht knarsend gepiep van de ijzeren dollen.

En het werd spoedig maar al te duidelijk dat de jol, door acht matrozen bemand, heel wat sneller over de golven voortschoof, dan zij het konden.

Raffles dacht er dan ook geen seconde meer aan, zich te verzetten, daar hij wel begreep, dat dit nutteloos zou zijn.

Henderson evenwel scheen er anders over te denken.

Toen de roeiboort nog een paar vademmen van hen verwijderd was, schreeuwde hij:

„Zal ik dat ding in tweeën slaan, Mylord?”

„Ik verbied je, James, om ook maar een vinger uit te steken!” antwoordde Raffles op strengen toon.

„De overmacht is te groot, dat zie je zelf wel in! Ik heb veel respect voor je spierkracht, maar tegen de groote sloep die daarginds aankomt, zouden wij toch niets kunnen uitrichten!”

Over zijn schouder kijkend, zag Raffles op de voorplecht van de boot een luitenant staan, de pet diep in de oogen gedrukt, en een repeteerpistool in de rechtervuist.

Toen de boot zoo dicht bij was, dat de officier zich verstaanbaar kon maken, schreeuwde hij:

„Geef u dadelijk over, of wij schieten!”

Een dreigend gebaar met de revolver maakte het duidelijk, dat de luitenant zeker niet zou aarzelen, de daad bij het woord te voegen.

En zoo legde Raffles zich kalma op zijn rug, en wachtte de komst van de boot af, terwijl hij Henderson gebod hetzelfde te doen.

Een paar riemslagen waren voldoende om de sloep naast de beide vluchtelingen te brengen, en verscheidene handen strekten zich naar Raffles uit.

Maar deze weerde de hem toegestoken handen af, en zeide op hoffelijken toon:

„Slechts een weinig ruimte, mijne heeren — ik ben niet veeleischend!”

Wel wat verbluft door deze woorden schoven de matrozen een weinig terzijde, Raffles was spoedig aan boord geklommen.

Met Henderson ging het een weinig moeilijker, wegens zijn zwaarte, en drie matrozen moesten geheel aan bakboord plaats nemen, teneinde den reus te veroorloven aan stuurboord in de boot te klimmen, zonder dat deze omsloeg.

De jonge luitenant had met een grimmig gezicht

toegekeken, de handen in de zijde gesteund, en zonder een woord te spreken.

Nu gaf hij op korten toon eenige bevelen, de boot beschreef een boog, en in geregelde cadans roeiden de acht matrozen haar weder naar den torpedojager terug, die al dien tijd zijn zoeklicht had laten werken.

De sloep legde aan bij de kleine valreep en de druipnatte vluchtelingen werden gedwongen, zich weder aan boord te begeven.

De luitenant geleidde hen dadelijk voor den kapitein, een nog betrekkelijk jongen man, die de veertig jaren nog niet bereikt had, en die hem eenigen tijd zwijgend opnam.

„Wie zijt gij, en hoe komt gij hier?” vroeg hij ten slotte, zich meer in het bijzonder tot Raffles wendend.

„Ik ben een man in drijfnatte kleederen, kapitein, en die zeker kou zal vatten, als hij er in blijft rondloopen, en hoe ik hier kom, wel, uw eigen matrozen hebben mij hier aan boord gebracht!”

De kapitein had de wenkbrauwen gefronst, en hernam nu ongeduldig:

„Ik verzoek u, niet den spot met mij te drijven! Dat zou u slecht kunnen opbreken! Hoe komt het dat mijn manschappen u in zee hebben opgepikt?”

„Ik zou kunnen antwoorden, kapitein, dat ik bezig was een verfrisschend bad te nemen, maar ik vrees dat gij dat nog niet zoudt gelooven. Laat ik daarom zeggen, dat ik wat rondvoer in mijn klein zeiljachtje, dat het is omgeslagen, en naar den kelder gegaan, en dat ik en mijn stuurman slechts het veege lijf hebben kunnen redden!”

„Dat is al evenmin geloofwaardig!” hernam de kapitein grimmig. „Dacht gij soms, mij iets op de mouw te kunnen spelden? Gelooft gij dat gij hier te doen hebt met mannen, die niet zien kunnen wat er op zee voorvalt? Kom kom — windt er maar geen doekjes om — gij beiden zijt, de duivel mag weten hoe, uit de duikboot ontsnapt, die daar beneden op den bodem van de golf rust!”

Zoekt ge een geurige cigarette?
Koopt Dubec 3.

HOOFDSTUK V.

De zaak neemt een verkeerde wending.

Raffles keek den kapitein een oogenblik strak aan, en hernam toen rustig:

„Dat mag zoo zijn — maar dat maakt ons er niet minder nat om!”

„Het is goed — men zal u droge kleederen geven. Maar denk niet, dat gij zoo van mij afkomt — wij zullen nog met elkander te praten hebben!”

„Ik verlang niets liever, kapitein — maar dan liefst in een drogen toestand!” hernam Raffles, terwijl hij zijn woorden van een hoffelijke buiging vergezeld deed gaan.

De kapitein wendde zich tot den luitenant, die een weinig terzijde was blijven staan, en zeide:

„Zorg, dat die leden van droge kleederen voorzien worden, mijnheer!”

Raffles en Henderson werden van elkander gescheiden, en ieder, omgeven door een viertal matrozen, naar een klein vertrek in het vooronder gebracht, waar zij zich van hun natte kleederen konden ontdoen, en daarvoor in de plaats ondergoed en droge matrozenkleederen kregen — een wijde broek, een blauwe trui en een muts.

Een paar matrozen met de revolvers in de hand, waren dien tijd voor de deuren blijven staan, en al ware dit niet het geval geweest — Raffles begreep zeer goed, dat het oogenblik al zeer ongunstig gekozen zou zijn, om thans een poging tot ontvluchting te wagen.

De zoeklichten werkten nog, de zee baadde letterlijk in licht, over kilometers afstand, en men zou hen dus aanstonds weder opmerken.

Hij liet zich dus rustig, opnieuw door een half dozijn matrozen omringd, naar de kajuit van den kapitein brengen, die daar achter een kleine, mahoniehouten tafel gezeten was, met zijn luitenant naast zich.

„Zijt gij nu droog?” vroeg hij spottend, zoodra Raffles het vertrek binnentrad.

„Droog, Sir, maar hongerig!” antwoordde Raffles.

„Uw honger zult gij later kunnen stillen!” hernam de kapitein grimmig. „Eerst zult gij mij moeten antwoorden op de vragen, die ik u zal stellen!”

„Natuurlijk voor zooverre die beantwoording met mijn belangen strookt!” hernam Raffles met een vriendelijken glimlach.

De kapitein fronste opnieuw de wenkbrauwen en scheen een ruw antwoord op de lippen te hebben, maar hij bedacht zich, haalde de schouders op, en bromde half binnenmonds:

„Wij zullen wel zien.”

Toen begon hij:

„Gij erkent dus ontsnapt te zijn uit de duikboot, die daar beneden ligt?”

„Dat is te zeggen, mijnheer — ik heb haar verlaten!” antwoordde Raffles.

„Gij hebt haar dan toch wel op een eigenaardige wijze verlaten!” hernam de kapitein sarcastisch. „Het is toch niet de gewoonte, om op die manier van boord eener duikboot te gaan.”

„Dat is het zeker niet, kapitein — maar als andere manieren onmogelijk zijn toe te passen, dan moet men wel tot een bijzondere wijze zijn toevlucht nemen.”

„Hoe komt het, dat gij niet vertrokken zijt met uw duikboot?”

„Omdat ik niet kon, mijnheer!”

„Waarom kondet gij niet?”

„Omdat de waterballasttank lek is geslagen!”

„Dat is een geldige reden! Maar nu een andere vraag — waarmede ik eigenlijk had moeten beginnen: Wie zijt gij?”

„Ziehier een van die vragen, mijnheer, waarop

ik geen antwoord wensch te geven!" antwoordde Raffles met uitgezochte hoffelijkheid.

„Gij weigert mij mede te deelen, wie gij zijt?" hernam de kapitein toornig.

„Ik weiger! Gij zijt volstrekt geen rechter, en ik ben in mijn volste recht, wanneer ik mijn incognito wil bewaren!"

„Ik zal u wel toonen, mijnheer, aan welken kant het recht is!" riep de kapitein woedend. „In ieder geval heb ik mijn reden, om te gelooven, dat gij een hoogst gevaarlijk sinjeur zijt! Is de duikboot die daar beneden ligt, uw eigendom?"

„Om u te dienen!"

„Hoe zijt gij er aan gekomen?"

„Mijnheer, dat is een beleedigende vraag! Gij denkt toch niet dat ik haar bij een handelaar in oud roest gekocht heb? Bij een antiquair, of misschien wel bij de Engelsche Admiraliteit? Als gij het dan weten wilt — ik heb het in vrije uurtjes vervaardigd!"

„Welzoo!" hernam de kapitein terwijl hij Raffles doordringend aanzag. „Een soort knutselaar dus, nietwaar? Heel aardig. Ik wil u echter nogmaals herhalen, dat gij er verkeerd aan doet op dezen weg voort te gaan! Kort en goed — zijt gij de uitvinder en de constructeur van de duikboot, die daar op den bodem van de golven ligt?"

„Die ben ik!"

„Wat kwaamt gij hier zoeken?"

„Een weinig frissche lucht, kapitein, niets anders, dat verzeker ik u!"

„En die zocht gij op den bodem der zee?" vroeg de kapitein, zonder zijn oogen van het gelaat van den man, die tegenover hem stond, af te wenden....

„Koma ik zal u een weinig op weg helpen — gij zijt hier gekomen om zooveel mogelijk nog van de kisten goud te redden, welke uw medeplichtigen gisteren in den steek hebben moeten laten, nadat hun boot in de lucht was gevlogen!"

Raffles keek den kapitein met een kouden blik aan en zeide:

„Gij vergist u, mijnheer! De mannen, die hier op deze plek met hun boot verongelukt zijn, waren mijn medeplichtigen niet, daarop geef ik mijn woord van eer!"

„Uw woord van eer?" herhaalde de kapitein op schamperen toon.

Raffles balde de vuisten en deed eenige stappen

in de richting van de tafel, waarachter de kapitein gezeten was.

Zijn gelaat was bleek geworden en zijn stem had een sissenden klank, toen hij hernam:

„Gij moogt mij houden voor wat gij wilt — maar ik zou u den raad willen geven mijn woord van eer even hoog te schatten, als dat van den beste van uwe officieren! Meer heb ik niet te zeggen!"

De kapitein was onwillekeurig even teruggedeinsd, toen hij het witte dreigende gezicht van Raffles zoo dicht bij zich zag.

Zijn stem had een anderen klank, toen hij, blijkbaar eenigszins onder den indruk hernam:

„Goed — wij zullen voor het oogenblik aannemen, dat gij niets uitstaande had met de mannen, die hier gekomen waren, met het doel het goud in veiligheid te brengen, dat zij uit de Bank van Engeland gestolen hadden. In ieder geval zult gij niet kunnen loochenen, dat gij pogingen in het werk hebt gesteld, om twee van de kisten met behulp van uw duikboot weg te slepen en dat dit plan slechts mislukt is door omstandigheden, niet afhankelijk van uw wil."

„Dat ontken ik ook niet, mijnheer!" antwoordde Raffles bedaard. „En wanneer er geen ongeluk was gebeurd met mijn waterballasttank, dan zou ik waarschijnlijk reeds ver zijn — met de bewuste kisten!"

„Aha! — dat erkent gij dus!" riep de kapitein zegevierend uit. „Welnu mijnheer, ik zou wel eens willen weten, hoe men iemand noemt, die twee kisten met goud rooft, welke hem niet toekomen, maar die in ieder geval het eigendom van de Bank van Engeland zijn!"

„Zoo iemand noemt men dief," antwoordde Raffles rustig, den kapitein recht in de oogen ziende met een kouden doordringenden blik.

De kapitein had Raffles eenige oogenblikken verbluft aangekeken en bromde nu half voor zich heen:

„Dat is een merkwaardig brutaal heerschap! Nu, de rechters aan den wal moeten naar uitmaken, wie die man is! Mij kan het verder niet schelen en het is alleen mijn taak er voor te zorgen, dat de vriend niet weer ontsnapt! Hoe dan ook, ik geloof, dat ik hier een goede vangst gedaan heb, waarvoor Scotland Yard mij zeer dankbaar zal zijn!"

Toch gaf hij den moed nog niet op en hij wilde zijn gevangene dan ook niet naar de cel sturen,

alvorens hem het vuur na aan de schenen te hebben gelegd.

Hij begon dus opnieuw:

„De man, dien wij tegelijkertijd met u uit de golven hebben opgepikt — dat was dan toch zeker wel uw medeplichtige?”

„Hij is mijn helper!”

„Een zeer fijn onderscheid, inderdaad!” riep de kapitein spottend. „Wel wij zullen aanstonds wel eens zien, of hij niet wat meer loslaat dan gij.”

Raffles haalde eenvoudig de schouders op en antwoordde:

„Gij zult hem kunnen vragen wat gij wilt — hij zal zoo stom zijn als een visch! Gij zoudt evengoed het woord kunnen richten tot een stuk hout — hij zal u volstrekt geen antwoord geven, wat gij hem ook moogt vragen.”

„Wij zullen wel zien!” bromde de kapitein. „Gij blijft er dus bij, mij niet te willen mededeelen, wie gij zijt?”

„Daar blijf ik bij!”

Op zijn beurt haalde de kapitein zijn schouders op en zeide tot den bootsman, die achter Raffles stond:

„Laat den marconist eens hier komen!”

De bootsman salueerde, verwijderde zich en trad een oogenblik later weder binnen met een jongeman, in uniform gekleed, die met de hand aan de klep van zijn pet voor den kapitein bleef staan.

„Luister eens, Sir! Gij zult u aanstonds in verbinding stellen met de post te Boston. Men moet u verbinden met het politiebureau. Zie dezen man eens goed aan en prent u zijn trekken in het geheugen. Geef aan de politie daar zijn signalement op en zeg, onder welke omstandigheden deze man hier aan boord is gekomen. Vraag aan de politie of zij weet of vermoedt, wie die man kan zijn en kom mij dat aanstonds mededeelen, voeg er vooral aan toe, dat hij klaarblijkelijk in het bezit is van een kleine duikboot van eigenaardige constructie, kleiner nog dan de kleinste bij de Engelsche oorlogsmarine bekende duikbooten.”

Zonder een woord te zeggen salueerde de marconist nogmaals en begaf zich naar zijn cabine, waar hij aanstonds verbinding zocht met de kust en het telegram verzond, hetwelk de kapitein hem had opgedragen.

Vóór er een half uur verlopen was, kwam het antwoord.

De marconist werkte het radiogram snel uit, stond op, drukte zijn pet op het hoofd en snelde naar de kajuit van den kapitein, die thans alleen was, daar hij den onhandelbaren gevangene in een der cachotten had laten opsluiten.

Hij trad op de tafel toe, stak den kapitein het papiertje toe en zeide slechts:

„Dat is het antwoord Sir!”

De kapitein wierp een blik op het papiertje en een kreet van zegepraal en blijdschap ontsnapte aan zijn lippen.

„Wees zoo goed, mijnheer,” zoo wendde hij zich tot den marconist, „om u naar den bootsman te be-geven en zag hem, dat hij dadelijk den gevangene weder bij mij brengt, — maar onder behoorlijk geleide, denk er om!”

De marconist verwijderde zich en een paar minuten later trad Raffles opnieuw binnen, met een tamelijk verveeld gezicht en thans in gezelschap van niet minder dan zes matrozen, de revolvertasch op de heup en de bajonet op het geweer.

De kapitein keek Raffles eenige oogenblikken zwijgend aan, met de kin in de hand gesteund en zwaaide toen het papiertje, dat hij zooeven van den marconist had ontvangen, langzaam heen en weer.

Daarop vroeg hij, terwijl hij het gelaat van den gevangene nauwkeurig bespiedde:

„Weet gij, wat er op dat papiertje staat, mijnheer?”

„Neen, mijnheer, ik ben geen gedachtelezer!” antwoordde Raffles.

„Dat is verwonderlijk genoeg — want er moeten wel zeer weinig dingen voor u verborgen blijven! Dan zal ik het u voorlezen. Luister!”

En de kapitein las het volgende van het papiertje af:

„De man in kwestie kan niemand anders zien dan John Raffles. Hij is de eenige ons bekende dief, die tot dusverre over een duikboot beschikte. Bewaak hem vooral goed en vervoer hem zoo spoedig gij kunt naar Boston!”

De kapitein keek op en vroeg met een boosaardig glimlachje:

„Wel, mijnheer Raffles, wat hebt gij daarop te zeggen?”

„Niets mijnheer, volstrekt niets!” antwoordde Raffles met denzelfden beminnelijken grijnslach.

„Komaan — ik zou maar niet langer meer ont-kennen of u van den domme houden!” riep de kapitein toornig uit. „Het is immers hetzelfde, ik zal u toch naar Boston overbrengen en in handen van de politie overleveren!”

„Wel, als gij dat toch doet — waarom wilt gij mijn naam dan weten?” vroeg Raffles op naeven toon.

De kapitein beet zich op de lippen en gaf den bootsman een zwijgenden wenk, waarop Raffles, wien men thans de boeien had aangedaan, weder naar zijn cachot werd teruggebracht, zorgvuldig be-waakt door de gewapende matrozen.

Wat Henderson aangaat — Raffles had geen woord te veel van hem gezegd.

Toen de kapitein den reus ondervroeg, keek deze hem met een schaapachtigen blik aan, draaide als een idioot met de duimen over elkaar en liet een kinderachtig lachje hooren, alsof de kapitein de beste aardigheid van de wereld had gedebiteerd.

Maar antwoord gaf hij in het geheel niet.

Tenslotte was de kapitein wel genoodzaakt, hem, ziedend van woede, weder naar zijn cachot terug te zenden.

Op het oogenblik, dat Raffles over het dek naar de kleine trap werd gevoerd, zag hij, toen hij over de golven tuurde, een groot vaartuig naderen, het-welk hij onmiddellijk aan zijn eigenaardige vormen herkende — het was een moderne duikbootlichter, een van die eigenaardig geconstrueerde vaartuigen, die als het ware uit twee afzonderlijke schepen be-staan, onderling verbonden door een stevige brug en waarin de duikbooten kunnen varen, die gedokt moeten worden.

Zij werden evenwel ook gebezigd, om door middel van takels, gezonken duikbooten weer aan de opper-vlakte te brengen.

Daartoe wordt er in de beide helften van den lichter water gepompt, zoodat zij zoo diep mogelijk komen te liggen en zoodra de kettingen aan het ge-zonken vaartuig zijn bevestigd, wordt dit water weder weggepompt, zoodat lichter en gezonken schip tegelijkertijd rijzen en nu gemakkelijk en zonder gevaar de dichtstbijzijnde haven kunnen bereiken.

Raffles kneep de lippen opeen — hij begreep maar al te goed, wat de nadering van dit vaartuig voor hem beteekende — het verlies van zijn duikboot!

Men zou ongetwijfeld reeds vroeg in den morgen van den volgenden dag een aanvang maken met het lichten van het schip, dat hem reeds zoovele kostbare diensten had bewezen, dat aan zijn geniaal brein ontsproten was en dat hij liefhad als een levend wezen.

Ingenieurs zouden er zeker aanstonds aan gezet worden, het geheim van de machine te doorgronden en al zou het zeker tamelijk lang duren, eindelijk zouden zij dat geheim toch ontdekken en aldus zou aan Raffles een zeer deugdelijk wapen uit de hand worden geslagen.

Zeker, hij zou een nieuwe duikboot kunnen ver-vaardigen, maar niet alleen zou dit jaren in beslag nemen, maar ook zou men schepen kunnen ver-vaardigen volgens het model van de Delfijn, die even snel, misschien nog sneller liepen en daarmee zou hij het voordeel verloren hebben, hetwelk de groote snelheid van zijn onderzeesch schip hem verschaftte.

Maar wat kon hij er tegen doen?

Hij was hier machteloos, men had hem in de boeien gesloten en op dit oogenblik beschikte hij over geen enkel van de vele middelen, welke hij anders kon aanwenden, om zich uit een of anderen gevaarlijken toestand te bevrijden.

Toch dacht hij er niet aan, de hoop op te geven,

Hij beschikte nog over al zijn geestkracht en men was nog lang niet te Boston! Evenwel begreep Raffles, dat de kapitein van den torpedojager zeker niet lang meer op dezelfde plek zou blijven en zoo spoedig mogelijk koers zou zetten naar de haven teneinde daar zijn gevangenen af te leveren.

De afstand van de plek, waar de kisten met het goud gezonken waren, tot Boston bedroeg ongeveer dertig mijlen en over dien afstand zou de torpedo-jager minstens twee uren moeten doen, zelfs al liep hij full speed.

En in twee uren kon er veel gebeuren, zoo besloot Raffles filosofisch in zichzelf, toen hij de eerste schreden zette op de ijzeren trap, die naar zijn ge-vangenis leidde.

HOOFDSTUK VI.

De ontvluchting.

In het vooronder bevonden zich de cachotten, waarin muitende schepelingen en oproerkraaiers werden opgesloten, tot op het tijdstip, waarop een krijgsraad over hun lot besliste.

Het waren nauwe hokken, aan weerszijden van den smalle gang gelegen en geheel voorin het schip, waardoor zij een onregelmatigen vorm hadden.

Alle wanden bestonden uit staal en het weinige licht, dat er binnendrong, ontvingen zij door een zeer kleine patrijspoort, nauwelijks een hand breed.

Ook boven de deur, die op de smalle gang uitkwam, bevond zich een rond gat, afgesloten met kruisvormige tralies, ofschoon dit een overbodige voorzorg mocht heeten, daar men er ten hoogste een arm had kunnen doorsteken.

Voor het cachot liep met eentonige stappen een schildwacht op en neder en Raffles begreep wel, dat de man order zou hebben ontvangen, onmiddellijk van zijn vuurwapen gebruik te maken bij de eerste poging tot ontsnappen, welke de gevangenen mochten ondernemen.

De kans om te ontvluchten leek dan ook wel zeer gering, maar Raffles was er de man niet naar om zich zoo spoedig gewonnen te geven.

Niet zoodra was de zware ijzeren deur achter Raffles in het slot gevallen, of hij bemerkte aan het zachte trillen van den vloer van zijn cachot en aan het klotsend geluid van de golven tegen den boeg, dat de torpedojager zich in beweging had gesteld.

Hoogstens twee uren zouden er dus verlopen, voor het schip de haven van Boston bereikte.

Raffles was blijven staan.

Hij bereikte met zijn hoofd bijna de zoldering van het lage cachot, dat eveneens van stalen platen was vervaardigd.

Toen wendde hij zijn blikken naar den vloer en zag, dat zij bestond uit smalle planken.

Blijkbaar bevond zich het cachot dus niet op den bodem van de boot en bestond er nog eenige ruimte tusschen dien bodem en den houten vloer van de cel.

Raffles had goed opgelet, waar men Henderson had opgesloten en hij wist, dat zijn cel in dezelfde rij lag, twee deuren verder.

Raffles wachtte nog eenigen tijd, na te hebben plaats genomen op de smalle krib, die zich in het cachot bevond, alvorens iets te ondernemen en daaraan deed hij goed, want een kwartier later werd de deur van de cel geopend en zijn cipier bracht hem een bord met voedsel.

In de flauw verlichte gang zag hij echter den bootsman en twee matrozen staan met de revolver in de vuist, die hem blijkbaar vergezeld hadden op bevel van den kapitein.

De man wachtte, tot Raffles zijn souper genuttigd had en nam vervolgens het tinnen bord, den kroes van hetzelfde metaal, mes en vork weder mee.

Daarop viel de deur weder in het slot en Raffles was alleen.

Hij hief zijn geboeide polsen op, teneinde bij het flauwe licht, hetwelk binnendrong door het gat boven de deur, zijn boeien eens te bekijken.

Een glimlach plooiden zijn lippen — de boeien waren van heel eenvoudig maaksel en voor een man als Raffles zou het niet veel te beteekenen hebben ze te openen.

Hij had zijn schoenen uitgeschopt, teneinde zich zoo vlug en onbelemmerd mogelijk door het water te kunnen bewegen en daarvan had hij nu groote spijt, want in de holle zolen hadden zich verscheidene

kleine instrumenten bevonden, die hem nu goed te stade zouden zijn gekomen.

Hij bedacht echter, dat hij in zijn haar een zeer klein, puntig vijltje verborgen had en tot zijn groote vreugde vond hij dit dan ook na eenig zoeken, vastgebonden met een uiterst fijn zilverdraadje, dat de kleur had van zijn haar.

Hij maakte het vijltje los, nam het uiteinde tusschen de vingers en stak het tot een haak gekromde stalen heft in het slot van de boeien.

Na eenig probeeren sprong het slot open — zijn handen waren bevrijd!

Raffles bedacht zich geen oogenblik, maar zette zich aan het werk en begon een van de boeien schuin door te vijlen.

Hij verkreeg op deze wijze een soort beitel met een zeer scherpe snede, nadat hij het scharnier van de boei had doorgevijld.

Het was een gelukkige omstandigheid dat de machine van de torpedojager zich dichtbij bevond, waarvan het gedreun het geluid van de kleine vijl overstemde.

Met behulp van dezen primitieven beitel begon Raffles aanstonds de planken van den vloer aan te tasten.

Hij stak hem in een der naden en na een kwartier harden arbeid had hij een van de smalle planken losgemaakt.

De overige volgden nu al heel gemakkelijk en binnen een kort tijdsverloop had Raffles een gat in den vloer gemaakt, even lang als de cel diep was, en omstreeks een halve meter breed — dus ruim genoeg om zijn lichaam doorgang te verleen.

Hij boog zich over het gat heen en trachtte de duisternis te peilen, die daar beneden heerschte.

Hij zag echter niets anders dan het flauwe schemeren van staal op een paar voeten beneden zich.

Zonder te aarzelen liet hij zich door het gat zakken en zijn voeten hadden spoedig den hellenden bodem bereikt.

Voorzichtig kroop hij verder, zich vasthoudend aan de stalen dwarsbalken en stutten.

De duisternis was hier volkomen — Raffles begreep, dat hij zich thans in het onderste gedeelte van den torpedojager bevond, hetwelk met den vloer was afgedekt en dat slechts een paar voeten hoog was, maar zich over bijna de geheele lengte van het schip uitstreckte.

Hij had van te voren nauwkeurig de breedte van zijn cel opgenomen en hield pas op, toen hij wist onder het cachot te zijn, waar de matrozen Henderson hadden opgesloten.

Op den tast zocht hij naar een naad tusschen twee vloerplanken en begon dadelijk opnieuw zijn moeilijken arbeid, thans te bezwaarlijker, daar hij hier zelfs het flauwe sprankje licht moest missen, hetwelk hem in zijn cachot bij het werk geholpen had.

Niettemin slaagde hij er in, den voeg tusschen twee planken zoodanig te verwijden, dat hij er ten slotte de helft van de scherp geslepen boei tusschen kon wringen.

Hij bewoog het stuk eenige malen heen en weer in de hoop, dat hij wellicht de aandacht van Henderson op die wijze zou kunnen trekken.

Want hij begreep wel, dat de reus thans evenmin zou slapen als hij zelf, maar waarschijnlijk klaar wakker was.

En het volgende oogenblik geschiedde er iets, hetgeen hem in die meening wel moest versterken — het stuk staal werd met kracht naar beneden gedrukt — Henderson had er blijkbaar zijn hak op gezet, teneinde Raffles op deze wijze te doen weten, dat hij het glinsterende stukje staal had opgemerkt.

Aanstonds zette Raffles zijn pogingen voort en na verloop van een half uur ongeveer was hij er in geslaagd de gleuf tusschen de beide planken zoodanig te verwijden, dat hij er het geheele primitieve werktuig door kon steken, hetwelk aanstonds door Henderson werd aangenomen.

Zeer waarschijnlijk zou de reus nog geboeid zijn, maar daarentegen had hij zijn geweldige kracht in zijn voordeel en het duurde dan ook niet lang of hij had een der planken geheel losgemaakt — en door de opening staken de beide mannen elkander de hand toe!

Een tweede en een derde plank volgde nu spoedig de eerste, en behoedzaam zonder leven te maken kroop Raffles door de opening in de cel van Henderson.

Hij had ter waarschuwing den wijsvinger tegen de lippen gedrukt, om Henderson tot stilte aan te manen, en dat was wel noodig, want in de gang klonk nog altijd de regelmatige stap van den dienstdoenden matroos.

Zonder een seconde te verliezen begon Raffles met het fijne vijltje aanstonds het slot van de boeien

te bewerken, welke de polsen van Henderson omsloten en eenige seconden later kon de reus zijn armen weder uitstrekken.

Raffles bracht zijn mond bij het oor van Henderson en zeide:

„Geef nu wel acht, Henderson! Voor zoover ik kan nagaan, bevindt er zich op dit oogenblik slechts één matroos in de gang, die daar de wacht houdt. Indien de man door het raampje van mijn cel kijkt is natuurlijk alles verloren — of althans zouden wij dan onze pogingen om te ontsnappen tot later moeten uitstellen. Deze deur te openen — daaraan valt natuurlijk niet te denken — zij is geheel van staal vervaardigd en de man, die daar in de gang op en neer loopt, zou het natuurlijk aanstonds merken, wanneer wij poogden het slot te verbreken, of de grendels van binnen af te verschuiven. Wij doen dus het beste als wij ons weder door dit gat laten zakken en trachtten een uitweg te vinden. Misschien kunnen wij wel een plaats ontdekken, waar het mogelijk is in een der ruimen door te dringen. Hoe het zij — het moet gewaagd worden!”

Henderson knikte slechts, ten bewijze, dat hij het volkomen met Raffles eens was.

Raffles beduidde hem, dat hij eerst door het gat in den vloer moest kruipen en niet zonder moeite wrong de reus er zich doorheen.

Raffles volgde hem en legde vervolgens zoo goed en zoo kwaad als het ging, de smalle planken weder in hunnen sponningen.

Zij bevonden zich nu in een zoo volkomen duisternis, dat het volstrekt onmogelijk was, de vingers van zijn eigen hand te zien, al hield men die vlak voor de oogen.

De beide mannen waren dus wel verplicht geheel op den tast vooruit te gaan.

Raffles had na eenig zoeken de hand van Henderson gegrepen en kroop nu voorzichtig op zijn knieën voorwaarts.

Nadat hij op deze wijze eenige meters had afgelegd, fluisterde hij zachtjes:

„Houdt mij bij mijn buis vast, zoodat wij beide handen vrij hebben. Wij mogen in geen geval van elkaar raken.”

De moeilijke tocht werd voortgezet.

Aanvankelijk hadden de beide mannen bijna op hun buik liggend moeten voortgaan, maar langzamerhand werd de gang een weinig hooger en

breeder, ten bewijze dat zij het middelste gedeelte van den torpedojager naderden.

Zij hadden echter de grootste moeite de stalen spanten te ontgaan, die zij op geregelde afstanden op hun weg ontmoetten, en zij vorderden slechts zeer langzaam op deze wijze.

Maar eensklaps stootte Raffles het hoofd tegen iets hards — de gang was hier door een wand afgesloten.

Hij betastte dezen wand en op het gevoel kon hij constateeren dat hij uit houten planken bestond.

Het volgende oogenblik had hij bijna een kreet van blijdschap geslaakt — door een smalle reet scheen een zwak schijnsel in de eigenaardige gang, die zij tot dusverre gevolgd hadden.

Hij begreep, dat zich daar achter dien wand een of ander vertrek moest bevinden en misschien waren daar wel menschen — maar wat zou het — hij moest het er niettemin op wagen — het was de eenige kans!

Dadelijk haalde hij het zelf gemaakte werktuig uit zijn zak en begon zoo voorzichtig mogelijk de betrekkelijk dunne plank voor hem dicht bij de reet te bewerken, zoodat hij er al spoedig een gat in gemaakt had, groot genoeg om er door te kijken.

Hij bracht zijn oog voor de opening en zag nu een vertrek met lage zoldering, waaraan een gewone scheepsplantaarn heen en weer schommelde, en waar zich geen enkel meubelstuk bevond.

Langs de wanden echter waren kasten neergezet en planken op schragen bevestigd, waarop stapels linnen, kleederen en anderzins zichtbaar waren, waarschijnlijk was dit vertrek een der kleine magazijnen van den torpedojager, waar het tafellinnen van de officieren, onderkleederen enz. werden bewaard.

Het eerste voorwerp, waar Raffles naar zocht, was een patrijspoort — maar tot zijn teleurstelling kon hij zulk een uitweg nergens ontdekken.

En toen bedacht hij, dat hij zich aan boord bevond van een oorlogsschip en dat men daar dan ook gemeenlijk geen vensters pleegt aan te treffen!

Toch aarzelde hij geen oogenblik — zij moesten in dit vertrek trachten binnen te dringen, want hier lag de eenige kans op redding.

Haastig begon hij de plank los te werken, daarbij geholpen door Henderson, wiens reuzenkracht hem daarbij goed te stade kwam.

Van tijd tot tijd moesten zij ophouden, wanneer de plank wat luid gekraakt had, uit vrees dat men het ergens zou hebben gehoord, maar blijkbaar was het grootste gedeelte van de bemanning reeds ter ruste gegaan — zij hoorden niets anders dan de regelmatigige stappen van den schildwacht boven hun hoofd.

Eindelijk had Raffles een opening weten te maken, groot genoeg om ook Henderson te laten passeeren.

Nu stonden de beide mannen in het vertrek.

Het had slechts één deur en Raffles begreep aanstonds, dat die toegang moest geven tot dezelfde gang, waaraan de cellen gelegen waren.

Een anderen uitgang had het vertrek niet.

Dat was ongetwijfeld een lastig geval, want zij zouden den schildwacht moeten passeeren.

Want aan de andere zijde van de gang bevond zich de trap, die naar het dek voerde.

En die trap moesten zij op, het koste wat het wilde.

Raffles sloop naar de deur en wachtte het oogenblik af, waarop de voetstappen van den schildwacht zich weder verwijderden.

Daarop draaide hij zachtjes maar snel de kruk om, opende de deur op een kier, teneinde den toestand op te nemen.

De gang was omstreeks acht meter lang en hoogstens een meter breed, en zou zeer lastig geweest zijn, zoo niet geheel onmogelijk, haar ten einde te gaan, zonder dat dit door den wachtpost werd opgemerkt al was de gang niet al te helder verlicht door slechts een enkele elektrische lantaarn.

Raffles dacht een oogenblik na, na de deur weder te hebben gesloten en fluisterde Henderson toe:

„Luister eens, James — wij moeten dien man tot iederen prijs passeeren en dat zal onmogelijk zijn, wanneer hij bij zijn volle positieven is — je begrijpt mij?”

„Volkomen, Mylord!” antwoordde de reus, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde.

„Ik ga dus hier achter de deur staan en jij neemt daar vlak voor plaats. Op het oogenblik dat de schildwacht zijn wandeling in deze richting teneinde heeft gebracht en zich weer wil omdraaien, zal ik de deur snel openrukken, waarop jij aanstonds op den man toetreedt en hem neerslaat. Ik zal je echter moeten verzoeken zoo weinig mogelijk leven te maken, want daarvan kan alles afhangen!”

„Ik zal mijn best doen, Mylord,” hernam de reus

„Opgelet dan!”

Juist op dat oogenblik naderden de schreden van den schildwacht opnieuw.

Raffles had den knop van de deur gegrepen, gereed om haar aanstonds open te rukken, wanneer het noodig mocht zijn.

En met gekromde schouders en gebalde vuisten had Henderson zich schrap gezet, om zich dadelijk op den schildwacht te kunnen werpen.

Raffles telde de schreden en toen hij begreep, dat de man vlak bij de deur moest zijn, trok hij haar vliegensvlug open.

Met een enkelen stap was Henderson in de gang.

De schildwacht die een overval van deze zijde allerminst verwacht had, was zoo verbluft, dat hij een paar kostbare seconden liet verloren gaan.

Toen hij een greep naar zijn revolvertasch deed, die op zijn rechterheup hing, was het al te laat — de zware vuist van den reus trof hem tegen de kaak en als een gevelde os zakte hij, zonder geluid te geven, ineen.

Met een vluggen greep had Henderson het geweer van den matroos aangevat, voor het kletterend op den vloer zou vallen en aldus de anderen zou waarschuwen.

„Trek hem snel naar binnen, James!” beval Raffles fluisterend.

Henderson greep den matroos bij de beenen, trok hem als een kind het magazijn binnen en Raffles sloot de deur.

„De man is nogal lang van stuk, James — zie eens of je zijn matrozenbuis en zijn broek kunt aantrekken!” beval Raffles.

Henderson ontdeed zich van de zware wollen jekker en met eenige moeite kon hij zich in het witte matrozenbuis wringen.

Ook met de broek ging het wel, maar hij moest eerst den trekker geheel losgespen en het kleedingstuk was wel wat rijkelijk kort.

Raffles gespte hem den riem met de patroontasch en de revolver om, zette hem de muts op en drukte hem het geweer in de hand.

Hij zelf had reeds den matroos gebonden en gekneveld met behulp van eenig linnengoed, dat hij van een stapel in een der kasten had genomen.

„Ga nu in de gang heen en weer loopen!” fluisterde Raffles Henderson toe, „ik zal eens zien hoe het

aan dek staat, waar wij ergens zijn en ik zal het je aanstonds komen zeggen."

„En als er iemand van het scheepsvolk langs komt, Mylord?"

„Neerslaan en in het cachot opsluiten!" beval Raffles lakoniek, „hier heb je den sleutel — ik heb hem van den matroos afgenomen!"

Snel duwde hij Henderson voor zich uit, ging hem achterna, na de deur van het magazijn weder te hebben dichtgedaan en sloop als een kat de ijzeren trap op, terwijl Henderson met zware stappen op en neer begon te loopen.

Aan dek brandden slechts de bakboord- en stuurboordlichten en het toplicht aan de voorzijde van den voorsten schoorsteen.

Raffles stak voorzichtig het hoofd boven het dek uit en wendde den blik in de richting waar de kust moest zijn.

Hij had bijna een kreet van blijdschap geslaakt, want daarginds doemden reeds de lichten van Boston op.

Hij heesch zich nog wat verder naar boven en kroop als een slang over het donkere dek.

Op de commandobrug ontwaarde hij duidelijk twee gedaanten — zeker de kapitein en zijn luitenant.

Hij kroop langs eenige stapels touw, voorbij een der snelvuurkanonnen, langs een koekoek en toen bevond hij zich eensklaps voor een stapel kisten, gedeeltelijk met zeildoek overdekt — het waren de kisten met goud, welke de duikers dienzelfden dag boven hadden gebracht!

Op het voordek liep de matroos op en neder, die op dat oogenblik de hondenwacht had.

Voor het overige was het dek geheel verlaten op het kleine huisje van den roerganger na en de hut van den marconist.

De bemanning sliep blijkbaar, maar Raffles wist, dat een deel der matrozen gewekt zou worden, zoodra de haven in het gezicht kwam, teneinde de manoeuvres ten uitvoer te brengen, vereischt bij het meren van den torpedojager.

Raffles begreep dus, dat hij geen tijd meer te verliezen had en dat hij dadelijk zou moeten handelen.

Over een kwartier zou er zeker een half dozijn matrozen op dek zijn en men zou hem dan spoedig ontdekken.

Hij kroop op handen en voeten naar de stellage van het zoeklicht en had spoedig den electricischen

leidingsdraad vernield, zoodat het onmogelijk zou zijn het toestel in werking te stellen en ging toen haastig weer terug naar de ijzeren trap.

Hij ging haar halverwege af, wenkte Henderson bij zich en fluisterde hem toe:

„Zet je geweer maar weg — het is tijd om de plaat te poetsen, James! Over een kwartier kan de torpedojager de haven bereikt hebben!"

De reus zette het geweer tegen den wand van de smalle gang en klauterde de trap op.

Halverwege gekomen bracht Raffles zijn mond aan het oor van den chauffeur en fluisterde hem toe:

„Wij varen op dit oogenblik langs de kust, op ongeveer een kilometer afstand — en wij kunnen haar dus gemakkelijk zwemmende bereiken! Maar — ik zou toch niet gaarne van boord gaan zonder althans een souvenirje mede te nemen!"

„Wat bedoelt gij, Mylord?" vroeg Henderson verwonderd.

„Wel, op de voorplecht staan de kisten met goud, mijn vriend! Ik had er twee willen meenemen — men heeft het mij belet — maar nu biedt de gelegenheid zich opnieuw aan!"

„Maar onder heel wat moeilijker omstandigheden, Mylord!" merkte Henderson op. „Hedenmorgen lagen zij op den bodem van de zee — maar thans zijn zij aan boord van een oorlogsschip!"

„Ik erken dat de moeilijkheden groot zijn, Henderson, maar zij zijn niet onoverkomelijk!" hernam Raffles. „Zou je kans zien zoo'n kist over het dek te schuiven en in zee te werpen?"

„Met het grootste gemak, Mylord! Maar — neem mij niet kwalijk — maar als zij eenmaal in zee liggen..."

„Dan belet niets ons, Henderson, ze later op te visschen!" antwoordde Raffles rustig.

„Maar daartoe zouden wij onze duikboot noodig hebben en men zal nu wel bezig zijn haar te lichten!"

Maar Raffles haalde de schouders op en hernam met grimmige vastberadenheid:

„Zij zullen mij mijn duikboot terug geven — wees daar maar zeker van! Zij mogen haar voor mij repareren — en meer sta ik niet toe! En nu aan het werk! Je hebt daar immers nog de revolver van den matroos? Geef ze mij en volg mij op den voet!"

Henderson stak hem de dienstrevolver toe en vervolgens bestegen zij de trap tot aan het dek en kropen, zorg dragend zooveel mogelijk in de schaduw

te blijven, naar een stapel kisten, waarbij de wachhebbende matroos op en neer liep.

Maar eensklaps rees Raffles uit de duisternis op en duwde den matroos zijn revolver tusschen de ribben, terwijl hij hem dreigend toebeet:

„Geen beweging, of ik schiet! Geef hier je geweer!”

Bevend gaf de matroos, volkomen verrast door deze plotselinge verschijning, zijn wapen over en met een vlugge beweging van den voet zond Raffles het geweer over boord.

Hij ontnam den man ook zijn revolver, welke hij aan Henderson toestak en met zijn sterke vuisten greep de reus een der kisten aan de hengsels, tilde haar met het grootste gemak op en liet haar over boord glijden.

„Nog maar een, James!” beval Raffles kalm, terwijl hij met zijn revolver den matroos in bedwang hield.

Een tweede kist ging dezelfde weg op.

„Zoo is het genoeg — ik ben niet zoo inhalig!” fluisterde Raffles. „En nu spoedig weg — —”

Henderson had reeds zijn zware schoenen uitgeschopt, die hem in het zwemmen maar zouden hinderen en met een geweldigen sprong wipten de beide mannen over de railing.

Nauwelijks gevoelde de matroos zich veilig, of hij maakte alarm en het duurde niet lang of de bootzman floot „alle hens” en een paar minuten later was alles aan boord in rep en roer!

De matroos werd voor den kapitein gebracht, die met bleek gelaat den man aanhoorde en daarop bevel gaf dadelijk de cellen te onderzoeken.

Een viertal matrozen, onder bevel van een bootzman, snelde naar de gang, waar zich de cellen bevonden, troffen daar natuurlijk den schildwacht niet aan, maar vonden hem wel, slechts langzaam bekommende van den slag, die hem getroffen had, gebonden en gekneveld in het magazijn.

De man werd bevrijd en kon slechts stamelend mededeelen, wat hem wedervaren was.

Met den reservesleutel werden de cellen geopend en nu kwam de waarheid spoedig aan het licht en de toedracht der zaak onthulde zich.

De stoutmoedige avonturier moest zeker John Raffles geweest zijn — want wie anders had het kunnen bestaan, ondanks alles, ondanks alle voorzorgsmaatregelen, uit een cel te breken, die men volkomen veilig waande?

Het hielp echter niet, of men jeramieerde — er moest gehandeld worden.

En al spoedig klonk het bevel:

„Zoeklicht aan!”

De man, die het toestel bediende, snelde naar zijn post en draaide den handle om, terwijl de twee mannen, die het zoeklicht moesten richten, de kleine stellage beklommen.

Maar al haalde de electricien den hefboom ook herhaaldelijk heen en weder — het bleef duister!

De kapitein vloekte op een wijze, die zijn kansen op het hiernamaals al zeer gering moesten doen schijnen en liep als een razende de commandobrug op en neder, zichzelf en het goud van de Engelsche bank verwenschend.

Hij had reeds eenigen tijd geleden het bevel tot stoppen gegeven, en de torpedojager lag nu stil — maar lang zou het niet kunnen duren, of de schroef zou weder moeten gaan draaien, anders zou het vaartuig onherroepelijk op het strand loopen, daar de vloed zoeven was komen opzetten, en de diepte hier niet meer bedroeg dan enkele vadems.

„Boot uitzetten!” klonk een nieuw bevel.

Er werd een boot met acht koppen bemand en te water gelaten.

Maar alle opvarenden waren het er over eens, dat men hen evengoed aan boord had kunnen laten, want het was volkomen nutteloos, de vluchtelingen onder deze omstandigheden te achtervolgen.

Niettemin gaf de bootzman, die aan het roer stond, aan zijn manschappen bevel zoo snel mogelijk op te roeien in de richting van de kust, want natuurlijk zouden Raffles en zijn helper eveneens den kortsten weg kiezen, die toch nog rijkelijk lang zou zijn.

Na ongeveer twintig minuten te hebben geroeid en overal de zee te hebben afgespeurd, moest de bootzman zichzelf echter bekennen, dat hij nutteloozen arbeid verrichtte.

En zoo gaf hij het bevel om weder naar den torpedojager terug te roeien.

Dit nu nam heel wat meer tijd in beslag, want de matrozen moesten nu tegen den golfslag in roeien.

Na ongeveer vijfendertig minuten lag de sloep weder langszij van den torpedojager.

De matrozen klommen aan dek en de boot werd opgeheschen.

De bootzman trad aanstonds op den kapitein toe en bracht rapport uit.

De kapitein hoorde met gefronste wenkbrauwen, de tanden in de lippen gebeten, toe en bromde woedend:

„Dat is eens, maar nooit weer! Als zij hun goud willen beschermen, dan moeten zij er maar de politie op af sturen!”

Hij wendde zich tot zijn luitenant, en beval:

„Full speed vooruit, mijnheer! En laat hem loopen wat hij kan! Maar eerst — laat de marconist hier komen!”

De marconist verscheen.

„Zend dadelijk een telegram naar Boston, mijnheer, waarin moet staan, dat de politie onderzoek moet doen naar twee kerels, die over een kwartier wel aan land zullen komen, op een paar mijlen ten Zuiden van de stad — als zij er tenminste al niet lang zijn! Zeg, dat Raffles en zijn medeplichtige ontsnapt zijn — en voeg er mijnentwege bij, dat zij voor mijn part naar den duivel kunnen loopen — Raffles en de andere bedoel ik natuurlijk!”

De marconist salueerde en trok zich terug.

Maar twee minuten later stond hij alweder voor den kapitein.

„Welnu mijnheer, is het radiogram verzonden?”

„Nee, mijnheer!” antwoordde de marconist.

„Ik kan het niet verzenden!”

„Gij kunt niet? En waarom niet, voor den duivel?”

„Omdat mijn toestel vernield is! Het zal minstens eenige uren duren, voor ik het weder in orde heb kunnen maken!”

De luitenant wendde zich bescheiden af, om niet mede aan te hooren, wat er op dat oogenblik aan de lippen van den kapitein ontsnapte.

Hij had hem menigmaal hooren vloeken, maar op dat tijdstip overtrof hij zichzelf.

Toen bulderde hij:

„Opstoomen! En zoo vlug mogelijk!”

De luitenant salueerde en riep eenige bevelen in de spreekbuis.

De schroef draaide rond — maar de torpedojager bewoog zich niet.

De luitenant verbleekte.

Schoorvoetend trad hij op den kapitein toe, die als een tijger in zijn kooi over de kommandobrug heen en weer liep.

„Welnu mijnheer — wat wenscht gij?” vroeg de kapitein woedend. „Waarom vertrekken wij niet? Denkt gij dat ik hier tot den jongsten dag wil blijven? Gelooft gij soms, dat ik mijn pensioneerings hier wil afwachten? Zijt gij van zins van „Z. M. Schorpioen” een besjeshuisje te maken? Denkt gij, dat mijn schip een brulboei is?”

„Mijnheer — — — de zaak is — — —” stamelde de luitenant.

„Hoe is het? Hebt gij uw spraak verloren?”

„De zaak is — dat wij aan den grond zitten!”

En regelrecht liep de luitenant naar de kleine apotheek, teneinde daar het noodige te gaan halen, om zijn kapitein weder geschikt voor de samenleving te maken....

Terwijl dit geschiedde waren Raffles en Henderson reeds lang veilig aan land gekomen, vlak in de buurt van een visschershut, waar zij een onderkomen vonden en waar zij zich van droge kleederen konden voorzien.

Een telegram in geheimtaal bracht Charly op de hoogte van het voorgevallene en een uur later waren de drie mannen weder vereenigd.

Wat de duikboot betreft — zij werd inderdaad dienzelfden morgen gelicht en op staatskosten gerepareerd.

Maar Raffles en zijn beide vrienden waren in de buurt gebleven — en op een donkeren, stormachtigen nacht wisten zij aan boord van de duikboot te sluipen, de kleine bezetting te overvallen en zich weder in het bezit van hun kostbare schip te stellen, waarmede zij een paar dagen later de twee kisten goud gingen halen, welke Henderson op dien gedenkwaardigen nacht over boord van den torpedojager had geworpen.

De volgende aflevering (No. 418) bevat:

DE MISSIE UIT MOSKOU.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER, de gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.

25 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,
in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

HET BOEK VOOR ALLEN

Elke aflevering bevat een
volledigen Roman.

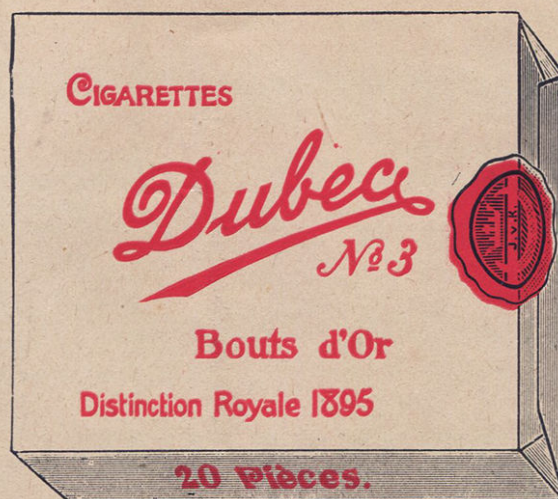
25 Cent

Geen periodiek heeft
zoo'n rijken inhoud.

==== Zie de verrassing op den omslag. ====

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door
den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

DUBEC No. 3

GOUD EN KURK

BESTE 3 CTS. CIGARET

GEMAAKT VAN HEERLIJKE
ECHT TURKSCHER TABAK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885